

Cartea Iona

Introducere

Mai mult decât Iona

Cartea Iona este o carte mică, dar de mare importanță. Nu este o alegorie pe o bază mitică, cum ar fi saga lui Hercule cu monstrul marin; avem aici „cuvinte ale adevărului”. Nu este o poveste inventată, cu suport parțial adevărat, prin care să ne fie transmise lecții utile și importante; nu, totul s-a întâmplat exact așa cum ne este comunicat aici de Dumnezeu, cu un scop înalt și glorios.

Nici noi, toți cei care credem în inspirația Scripturii, nu ne îndoim nici o clipă de adevărul istoriei lui Iona, ci suntem convinși că totul s-a petrecut exact așa cum ne spune scriitorul divin. De fapt, este nevoie de mai puțină credință pentru a crede că această istorisire simplă și succintă este autentică, decât pentru a crede în nenumăratele ipoteze care au fost prezentate pentru a lipsi cartea Iona de puterea ei supranaturală.

Tuturor celor care se întreabă cu îndoială: „Este posibil ca aceste lucruri minunate și ciudate să se fi petrecut cu adevărat?”, le răspundem: „Nu vedem noi că în fiecare zi se petrec lucruri minunate și ciudate, fie într-o familie, fie într-o singură persoană? Și nu este Dumnezeu Dumnezeul care face minuni, căruia nimic nu-I este imposibil?”

Putem presupune că Iona însuși a fost scriitorul cărții. „Și cuvântul Domnului a fost către Iona...”, citim la început. Nu putem să nu ne gândim că Iona însuși, ca profet, a scris gândurile care îl umpleau - gânduri pe care Dumnezeu i le-a inspirat - pentru a le consemna pentru totdeauna în această carte. Așa cum a făcut David în unii dintre psalmii săi, la fel și Iona nu s-a temut aici să descrie liber și deschis greșelile și infirmitățile sale, felul de gândire greșită a inimii sale.

Dar poate că cel mai impresionant dintre toate este să-l vedem pe Iona, omul care a îndrăznit în mod repetat să-L contrazică pe Dumnezeu, lăsându-L pe Dumnezeu să aibă ultimul cuvânt la finalul istorisirii sale. Tăcerea lui acolo este mai elocventă decât cărți întregi.

*

Potrivit relatării unui asirian, în Asiria, a cărei capitală era Ninive (Geneza 10.11), există încă un loc numit mormântul lui Iona. Aici, limba poporului și-a exprimat convingerea că Iona a trăit cu adevărat.

Iona este numit fiul lui Amitai în capitolul 1. Această adăugire ne atrage atenția asupra pasajului din 2 Împărați 14, unde găsim și un Iona, fiul lui Amitai, despre care se spune că ar fi fost profetul din Gad-Hefer. Putem presupune cu certitudine că este vorba de același om menționat aici. Ciudat este ceea ce ni se spune despre el: „El (Ieroboam al II-lea) a refăcut

granița lui Israel de la intrarea în Hamat până la marea câmpiei, după cuvântul Domnului, Dumnezeul lui Israel, pe care-l spusese prin robul Său, Iona, profetul, fiul lui Amitai, care era din Gad-Hefer. Pentru că Domnul a văzut că strâmtorarea lui Israel era foarte mare și că nu era nimeni nici închis, nici liber, nimeni care să ajute pe Israel. Și Domnul nu zisese că va șterge de sub ceruri numele lui Israel; și i-a salvat prin mâna lui Ieroboam, fiul lui Ioas.” Profetul Iona, despre care vorbește cartea Iona, a profetizat restaurarea lui Israel ca profet al Regatului celor zece seminții. Domnul Se va îndura din nou de poporul care nu avea ajutor. Sub domnia lui Ieroboam al II-lea, acest cuvânt al lui Iona s-a împlinit. Bogate binecuvântări sunt acordate celor zece seminții. Iona trebuie să fi simțit ca pe o frumoasă însărcinare faptul că i s-a permis să anunțe restaurarea poporului său iubit. A făcut acest lucru cu fericita siguranță că profetia sa se va împlini. Vedem, așadar, și din istoria lui Israel, consemnată în cărțile Împăraților, că Iona, despre care vorbește cartea, a fost într-adevăr un profet bine cunoscut. Am dori să încercăm să clarificăm puțin acest lucru în cele ce urmează.

Faptul că Iona nu este o figură legendară și că cartea sa nu este o fantezie poetică, ci că omul care a purtat acest nume a trăit cu adevărat și că istorisirea sa a avut loc așa cum ne-o prezintă cartea sa în linii mari, este luminat în mod special de faptul semnificativ că însuși Fiul lui Dumnezeu a vorbit despre Iona de mai multe ori. Astfel, Domnul Isus a vorbit despre el ca despre un profet care a trăit și a trecut prin experiențele relatate în cartea Iona. În trei locuri din evangheliile (Matei 12.38-41; 16.4; Luca 11.29-32) găsim referiri la marile experiențe ale lui Iona. Din acestea reiese clar că cele două cazuri cele mai importante, care sunt întotdeauna puse la îndoială de necredincioși, sunt confirmate de Domnul Isus: 1. Că Iona a fost în pântecele peștelui cel mare; 2. Că a fost în Ninive și a predicat acolo cu mare succes.

Stăpânul credincios nu spune nici un cuvânt despre necredința lui Iona. El vorbește numai de bine. Iona a fost un semn, căci era ca unul care a înviat din morți. Și el a predicat cu succes deplin, căci la cuvântul lui, oamenii din Ninive s-au convertit. Domnul Isus menționează aceste fapte pentru a le arăta evreilor depravarea lor, căci în timp ce păgânii l-au ascultat pe Iona, evreii l-au respins pe Cel care este mai mult decât Iona.

Dacă, deci, *Hristos Însuși* recunoaște cartea Iona ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu în toate privințele și folosește pasaje din ea ca avertisment pentru poporul lui Israel în zilele Sale, și chiar afirmă ca un fapt real istoria lui „Iona în pântecele peștelui”, pe care mulți o consideră imposibil de crezut, - putem îndrăzni pentru o clipă să ne îndoim de realitatea ei? Cel care se face vinovat de acest lucru va trebui să răspundă pentru aceasta în fața scaunului de judecată al lui Hristos.

Cartea Iona este *istorică*, iar Iona a fost un *profet al Domnului*.

Acum, dacă vrem să ascultăm ce ne spune această carte, Îl ascultăm pe Cel care este mai mult decât Iona. Însuși Dumnezeu ne vorbește în ea prin Duhul Său; și Duhul lui Hristos este cel care ne întâmpină în această carte minunată.

Iona este, din câte știm, singurul profet care a primit o misiune specifică pentru păgâni. Toți profeții au lucrat în Iuda sau în Israel, probabil că au trecut uneori și granițele Israelului și s-au adresat unor persoane individuale de acolo, dar propovăduirea lor nu era destinată direct păgânilor. Aici găsim un om din Israel trimis de Domnul Însuși într-un mare oraș păgân. Trebuia să predice acolo cuvântul lui Dumnezeu cu toată severitatea și seriozitatea, pentru ca, în cele din urmă - Iona însuși a înțeles foarte bine acest lucru - dacă ei îl vor asculta, să li se ofere iertare în Numele Domnului. Deci, o veste bună pentru națiuni.

Cum va fi fost Iona însuși, când mai târziu s-a cufundat mai adânc în gândurile lui Dumnezeu, pe care le-a scris sub călăuzirea Duhului Său, cuprins de ele! Ce drum serios a trebuit să parcurgă Dumnezeu cu el! Ce Dumnezeu al mântuirii este acest Dumnezeu al lui Israel!

Cartea Iona este o carte profetică deosebită, cu totul diferită de celelalte. Ea face parte dintre cei doisprezece profeți mici, dar în niciuna dintre celelalte cărți nu găsim aproape exclusiv *istoria* profetului în cauză. Noi auzim doar despre ceea ce Dumnezeu le-a dat să predice altora.

Într-o carte istorică este descrisă viața uneia sau mai multor persoane, cu defectele și calitățile lor, nu și în cărțile profetice. Putem deduce ici și colo, de exemplu, în Isaia, Ieremia, Ezechiel și în profeții mici, din unele pasaje, care a fost vârsta profeților, din ce stare socială au făcut parte, care a fost lucrarea lor; dar *istoria* lor nu ne este comunicată acolo ca în cazul lui Iona. Și totuși, cartea sa nu este o carte istorică, ci una profetică și a fost clasificată în rândul cărților profetice. De ce? Să fie pentru că conține o profeție care nu s-a împlinit când Ninive l-a ascultat pe Iona și s-a convertit? Nu, ci pentru că *istoria* lui Iona, care ne este prezentată în această carte, este o profeție.

Să ne oprim puțin aici înainte de a studia cartea, pe care o avem în față, capitol cu capitol.

*

Întreaga carte Iona, cu toate întâmplările sale, este o profeție, atât în ceea ce privește poporul Israel, cât și pe Hristos.

Să studiem mai întâi cartea Iona ca o *profeție despre Israel*. În marea Zi a Ispășirii, evreii citează în mod ciudat cartea Iona. Un creștin l-a întrebat odată pe un rabin ce înseamnă acest obicei, care, pentru că era o mărturisire, i-a răspuns liniștit: „Noi suntem Iona”.

Cartea Iona ni-l înfățișează pe Israel ca fiind poporul ales care ar fi trebuit să fie un profet al Domnului pentru binecuvântarea neamurilor. Iona înseamnă porumbel. În calitate de mesager al păcii, Israelul ar fi trebuit să se ridice la înălțimea misiunii sale. Ar fi trebuit să vorbească pretutindeni, pe apele învolburate ale lumii, despre pacea care se găsește numai în Dumnezeu, în Domnul, Cel veșnic credincios. Dar poporul nu a vrut acest lucru. S-a împotrivit și nu a ascultat de harul lui Dumnezeu și de gândurile Sale de iubire. A fugit din fața Domnului și, convins că a făcut ceea ce era corect în acele circumstanțe, „a plătit costul călătoriei” (Iona

1.3). Acum putea să se întindă, să se culce în liniște, așa cum Iona a dormit în mijlocul furtunii.

Dar când Israel a fugit din fața Domnului, departe de Dumnezeu, și nu a dus la îndeplinire mesajul pe care Dumnezeu i l-a dat, a ajuns în mare, marea învolburată a națiunilor.

Corabia care a navigat spre vest reprezintă păgânii, națiunile, iar marea reprezintă națiunile în care Israel este aruncat ca un proscris. În istoria lui Iona citim că, atunci când s-a iscat marea furtună și corabia era pe punctul de a se rupe, corăbierii au strigat de frică la zeii lor. În cele din urmă, însă, ei s-au îndreptat spre adevăratul Dumnezeu. I-au adus jertfe și au făcut jurăminte solemne. Și Dumnezeu a avut milă de păgâni, în timp ce Israel a fost izgonit.

Cât de prețios ne prezintă Pavel acest fapt în Romani 11. Dumnezeu poate transforma răul în bine. De fapt, corabia și echipajul ei ar fi trebuit să piară din cauza infidelității lui Iona. Dar acest lucru, așa cum ne arată această istorisire, nu era în concordanță cu scopurile de har ale lui Dumnezeu. În mod similar, întreaga lume ar fi trebuit să piară din cauza infidelității lui Israel. Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al harului. Deși El condamnă răul, totuși vrea să Se îndure din nou de poporul Său. În dreptatea Sa, El îl pune deoparte pe Israel pentru o vreme, dar nu pentru totdeauna, așa cum ne dovedește în continuare istoria lui Iona. Între timp, însă, națiunile primesc binecuvântările Mântuitorului lumii, despre care Iona în pește este un model atât de clar.

Suntem din toată inima de acord cu ceea ce pastorul J. G. Kunst a scris odată despre Iona în furtună și Iona în pește: „Israel era poporul lui Dumnezeu. Dar i-a ucis pe profeți și i-a ucis cu pietre pe cei trimiși de Dumnezeu și a rămas împietrit în idolatria sa. Prin urmare, a trebuit să se ajungă la respingerea sa ca popor al lui Dumnezeu. Dumnezeul lui Israel căuta acum pe păgâni. În timpul furtunii, corăbierii păgâni se rugau, în timp ce Iona dormea într-o falsă odihnă. La fel se va întâmpla și cu Israel. Păgânii vin să ceară mântuirea Domnului, în timp ce Israel rămâne în împietrire. Corăbierii au fost salvați, Iona a fost izgonit - acest lucru ne arată că întoarcerea lui Dumnezeu către păgâni va fi izgonirea lui Israel. Pe lângă aceasta trebuia adusă o jertfă. Iona aruncat în mare, adus ca jertfă pentru salvarea marinarilor, arată spre *singura jertfă* care este salvarea lumii.”

Dar Iona, o imagine a jertfei lui Hristos, pe care vrem s-o studiem mai târziu, este mai întâi o imagine a lui Israel împrăștiat printre națiuni în timpul perioadei de har a națiunilor. Din punct de vedere spiritual și național, Israel a fost ca într-un mormânt de când a fost respins. Mormântul sunt națiunile. Între timp, profeții vorbesc, de asemenea, despre faptul că Israel va învia într-o zi, într-un viitor îndepărtat. „Morții Tăi vor trăi, trupurile mele moarte se vor ridica ... pământul va arunca afară pe cei morți” (Isaia 26.19). Timp de trei zile și trei nopți, Iona a stat în interiorul peștelui și apoi a fost aruncat pe uscat. Acest lucru ne spune că Israel se va reculege după o perioadă de pedeapsă și necazuri. A treia zi, ziua învierii, va răsări pentru poporul lui Dumnezeu (Osea 6.1-3).

Așa cum am mai spus: Israel s-a împietrit; nu a vrut să asculte și a trebuit să piară. Dar, în curând, o rămășiță credincioasă se va întoarce la Dumnezeu. Profetul credincios este un model

în acest sens. În toate timpurile a existat o rămășiță credincioasă pentru Dumnezeu. Și așa va fi și în viitor.

Zaharia profetește în capitolul 12 cu privire la Ierusalim și la Iuda că își vor mărturisi vina printr-o pocăință profundă, iar în Ezechiel, în diferite pasaje, este anunțată restaurarea celor zece seminții.

Când acel rabin a spus: „Noi suntem Iona”, aceasta este adevărat nu numai în ceea ce privește condamnarea, ci și în ceea ce privește restaurarea lui Israel (Romani 11.21-27). Iona este o imagine atât a poporului necredincios, cât și a rămășiței credincioase, care se va întoarce la Dumnezeu în timpul necazului. În timpul lui Dumnezeu, rămășița va reapare spre binecuvântarea națiunilor.

În pântecele peștelui, în mormântul națiunilor, Dumnezeu va realiza această lucrare. Pe baza jertfei lui Hristos, al cărui model este Iona, li se va dăruia și lor binecuvântarea. Prin urmare, tot Israelul va fi mântuit, pentru că între timp națiunile, de care Dumnezeu S-a preocupat, au respins la rândul lor mântuirea, și astfel vor fi din nou puse deoparte (Romani 11.15a, 21 și 22). Tot Israelul semnifică rămășița credincioasă, adică poporul care rămâne după ce o parte extrem de mare a lui Israel, necredincioasă, a fost respinsă de Dumnezeu și a pierit. După ce au fost instruiți de Dumnezeu în timpul necazului cel mare, ei vor fi mântuiți. Și nu numai atât, ci își vor pune picioarele pe uscat pentru a merge ca mesageri ai păcii la neamuri, ca să le aducă cuvântul lui Dumnezeu. Ei vor propovădui Evanghelia veșnică și le vor spune oamenilor că a venit ceasul judecății și că trebuie să se închine Celui care a făcut cerul și pământul (Apocalipsa 14.6-7).

În profeția lui Zaharia (Zaharia 8.20-22) este descrisă în mod minunat această viitoare chemare a lui Israel. În primul rând se arată că Dumnezeu va folosi Iuda, care acum este un blestemat de națiuni, pentru a binecuvânta toate națiunile. După aceasta, profetul continuă: „Așa zice Domnul oștirilor: «Vor veni din nou popoare și locuitori ai multor cetăți. Și locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, zicând: ‚Să mergem repede să cerem favoarea Domnului și să-L căutăm pe Domnul oștirilor! Voi merge și eu!’ Și multe popoare și națiuni puternice vor veni să-L caute pe Domnul oștirilor în Ierusalim și să se roage Domnului.»”

Atunci, faptul că Dumnezeu este cu Israel va fi atât de clar încât zece oameni din toate națiunile vor apuca poala hainei unui evreu și vor spune: „Vom merge cu tine, căci am auzit că Dumnezeu este cu tine”. Atunci va fi așa cum este scris în Ioan 21, că plasa nu se va rupe când va fi aruncată pe partea dreaptă în timpul Domnului, ci va cuprinde mulți pești mari. Acum, plasa încă se rupe, după cum citim în Luca 5. Dar când Domnul Isus îi va folosi într-o zi pe evreii convertiți pentru a propovădui Evanghelia pretutindeni, atunci toate națiunile rămase pe pământ vor fi prinse în plasă și Îl vor găsi pe Dumnezeu și mântuirea Sa.

Să studiem acum cartea Iona ca o *profeție despre Hristos*. Cât de glorioasă și măreață devine atunci această carte pentru noi! Isus a fost Slujitorul credincios al lui Dumnezeu. Dar, deși a venit să facă voia lui Dumnezeu și deși a trăit în toate privințele la înălțimea acestei sarcini, a trebuit să intre în mormânt și a rămas în el trei zile și trei nopți. Dar când Domnul Isus vine în

fața ochilor noștri prin cartea Iona, aș vrea mai întâi să subliniez câteva diferențe între El și fiul lui Amitai. Căci, deși este adevărat că Iona este un model profetic al Domnului, există o mare diferență între cei doi, precum și în natura misiunii lor.

Iona a avut un mesaj de judecată, deși, dacă ninivitenii se pocăiau, Dumnezeu voia să lase judecata neexecutată. Isus a avut un mesaj de binecuvântare. El Însuși a spus că Dumnezeu nu L-a trimis ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El.

Iona a venit să propovăduiască împotriva orașului Ninive. Isus a venit să-i cheme la El pe toți cei obosiți și împovărați și să le dea odihnă.

Iona a fost neascultător când a primit însărcinarea lui Dumnezeu. Isus a făcut întotdeauna ceea ce era plăcut lui Dumnezeu.

Iona a devenit neascultător, când s-a gândit la binecuvântarea pe care urma să o primească cetatea păgână Ninive prin pocăința ei. El dorea ca binecuvântarea să fie doar pentru Israel, pentru poporul său, pe care îl considera privilegiat, ca și cum ar fi fost mai bun decât toate națiunile.

Cu o inimă plină de iubire arzătoare, Isus a tânjit după cei pierduți, fie că erau din Israel sau din alte popoare. Din cauza unei femei samaritene, El a făcut o călătorie obositoare și a rămas printre samariteni, deși aceștia Îl tratau cu dispreț și nu au vrut să-L primească până nu și-au dat seama că El era Mântuitorul lumii.

Iona a dormit somnul celui împietrit, al celui tare de urechi, iar când s-a trezit a trebuit să se declare vinovat. Isus a dormit în mijlocul furtunii mari, pentru că putea fi liniștit că nu I se va întâmpla nimic rău. Iar când S-a trezit, a muștră lacul și pe ucenicii care erau temători și cu puțină credință, deși El era cu ei.

Iona s-a sacrificat pentru alții, dar a făcut-o din cauza propriului său păcat. A recunoscut că merita moartea. Pe ceilalți nu i-a putut salva decât dându-se pe sine însuși la moarte. Isus S-a jertfit pentru alții, dar El era nevinovat; ceilalți meritau să piară, dar El S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ei și S-a coborât în „inima mării” pentru ei.

Iona s-a predat ca fiind cel vinovat. Isus S-a dat pe Sine prin har, pentru a-i salva pe cei vinovați.

Iona s-a supus mâniei lui Dumnezeu, și-a mărturisit vina, s-a ridicat dintre morți și a avut parte de harul Domnului, pe care l-a vestit mai târziu. De asemenea, Isus s-a supus de bunăvoie mâniei lui Dumnezeu. Toate talazurile și valurile mâniei lui Dumnezeu au trecut peste capul Său sfânt. El a coborât până în locurile cele mai de jos ale pământului (compară cu Efeseni 4.9). El a stat trei zile și trei nopți în inima pământului (compară cu Matei 12.40), cu rezultatul glorios că acum oamenii, și mai târziu Israel, puteau găsi harul și puteau fi salvați din marea judecății. El a murit și a fost îngropat, dar nu a pierit. El a înviat dintre morți și acum vestește mântuirea glorioasă pentru o lume pierdută. Toți cei care vin la El conștienți

de vina lor și Îl acceptă găesc har. Cu adevărat, ce Domn este El! „Iată, aici este mai mult decât Iona”, a putut spune Isus (Matei 12.41). Cine este ca El? El nu S-a uitat la privilegiile poporului Său. El nu a cerut sentimente personale. El a împlinit pur și simplu voia lui Dumnezeu, iar această voie este ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2.4).

Oricât de mari ar fi diferențele dintre Isus și Iona și între acțiunile lor, găsim o concordanță deplină în jertfa care a fost făcută. Marea mâniei lui Dumnezeu este liniștită de amândouă. Să ne bucurăm, așadar, să vedem în Iona nu numai un model al lui Israel, ci și al lui Hristos! Și totuși - Isus este mai mult decât Iona, infinit mai mult. În Iona vedem umbra, în Isus realitatea. Iona arată spre Hristos, Hristos este împlinirea glorioasă. Marea lumii a fost agitată de păcatul unui singur om. Furtuna a fost potolită prin sacrificiul unui singur Om. Marea vieții este de asemenea agitată de păcatul unui singur om, dar mânia este de asemenea stinsă prin jertfa unui singur Om. El a adus împăcare și pace.

„Iată, aici este mai mult decât Iona.”

Ce Mântuitor este Isus! Omul a vrut să devină Dumnezeu; în Hristos, Dumnezeu a devenit Om. Omul era îngâmfat. Hristos S-a smerit. Omul a vrut să urce la cer. În Hristos, Dumnezeu a coborât să locuiască printre oameni. Omul, în aroganța sa, cere glorie. Hristos a ales crucea. Cum ar trebui să-L asculte oamenii pe acest Isus! Cum ar trebui să-L iubească creștinii, iudei și neamuri, pe Cel care a fost ascultător până la moarte, până la moartea crucii (Filipeni 2.8). Să ne fixăm ochii asupra Lui și să exclamăm din nou: „Iată, aici este mai mult decât Iona.”

Vor veni oameni din Ninive; o regină din sud se va ridica pentru a-i condamna pe cei cărora Isus le-a predicat, dar care nu au vrut să asculte. În orașele lor, Isus Își făcuse auzită vocea, dar ei nu s-au întors la El.

„Iată, aici este mai mult decât Iona.”

El este aici pentru a vă vorbi. El este în casa ta, pentru că tu ai Biblia. El este aproape de tine, căci Sfânta Scriptură mărturisesc despre El. Este glasul Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul celor pierduți, a cărui îndurare iartă un ocean de păcate, care vindecă de orice boală! Să ne închinăm înaintea Celui cu care nimeni nu se poate compara; să cântăm împreună cu poetul în credință:

Tu, Doamne, Prințul păcii ești
Și ai vrut să mă mântuiești
Chiar toată omenirea!
O, Miel Sfânt al lui Dumnezeu,
Pe cruce al Tău sânge-a curs,
S-avem azi înfierea!
Fericire!
Noi prin moartea-Ți moșteni-vom în mărire,
Unde ne vei da cununa.

Capitolul 1: Iona în furtună

„Și cuvântul Domnului a fost către Iona ...” (Iona 1.1). Există ceva mai important decât Cuvântul Domnului? Dumnezeu vorbește, și noi trebuie să ascultăm de glasul Lui. Noi posedăm Biblia completă, pe care o numim Cuvântul lui Dumnezeu. În timpurile de demult se avea numai părți mai mici sau mai mari din Biblie, deseori numai câteva cuvinte. Este însă de importanță secundară, dacă este mult sau puțin și cum ajunge la noi ceea ce ne spune Dumnezeu. Important pentru noi este numai să știm și să credem că este Cuvântul gurii Sale, căci prin aceasta omul va trăi.

Expresia „cuvântul Domnului” se întâlnește de mai multe ori în cartea Iona. Prima dată îl găsim în capitolul întâi, în versetul 1 și apoi de două ori în capitolul al treilea în versetele 1 și 3. Prin aceasta găsim în această carte mică de trei ori că Dumnezeu lasă să se audă cuvântul Său.

Fie ca noi să fim foarte atenți la cuvântul Domnului, și dacă strigarea Lui se adresează nouă – oricare ar fi forma ei – să ascultăm de ea cu bunăvoie și supunere. Dacă nu facem așa, atunci El este împotriva noastră; dar dacă suntem ascultători, atunci binecuvântarea Lui va veni peste noi. Sunt unii care ascultă de glasul inimii lor și apoi merg pe căile lor și în final ajung în mare, ca Iona.

Cuvântul Domnului rostit aici nu era numai un cuvânt serios, ci era și un cuvânt de dragoste. Dumnezeu cunoștea marea cetate Ninive, o cetate în care erau o sută douăzeci de mii de oameni care nu puteau deosebi dreapta lor de stânga lor (deci erau copii), o cetate cu multe animale, o cetate care în total avea mai multe milioane de locuitori. Ninive, o metropolă a timpului acela, era o cetate mare, cât o călătorie de trei zile (Iona 4.11; 3.3).

Dumnezeu cunoștea cetatea, și anume nu din cauza mărimii ei, ci El cunoștea și starea inimii fiecăruia din mulții oamenii din ea. Mai multe mii de oameni erau acolo care lăncezeau fără Dumnezeu, dar care erau probabil accesibili pentru un cuvânt bun. Tradus textual la începutul capitolului 3 stă: „O cetate mare pentru Dumnezeu”. Probabil această expresie ebraică, care vrea să descrie ceva foarte mare, are și o importanță deosebită pentru noi. De fapt Ierusalim era cetatea lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu vedea în cetatea Ninive imaginea lumii păgâne, pe care El voia s-o întâmpine în dragostea Lui nemărginită, și de aceea El o numește: „o cetate mare pentru Dumnezeu”. Dumnezeu avea un popor mare în această cetate. În mod asemănător El a încurajat odinioară pe apostolul Pavel în Corint, prin aceea că printr-o vedenie în noapte a lăsat să i se spună despre această cetate lumească, păcătoasă: „Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău, fiindcă am mult popor în cetatea aceasta” (Faptele apostolilor 18.10).

Dumnezeu a vrut să Se îndure de marea cetate păgână Ninive și să aducă pe mulți de acolo la convertire, pentru ca ei să-L cunoască și să-L adore. Și așa a avut loc. Predica în Ninive a adus rod. Într-adevăr nu a fost un rod care rămâne, căci la câteva sute de ani după aceea Ninive a fost distrusă, și chiar în zilele noastre putem vedea dărâmături ale acestei cetăți uriașe.

Prin propovăduirea lui Iona poporul s-a convertit și astfel Dumnezeu, corespunzător dorinței inimii Sale plină de dragoste, a putut să se îndure de locuitorii cetății Ninive. Inima Lui compătimitoare, care era emoționată atât de soarta creaturii mute cât și de copiii mici, s-a îndurat și de sutele de mii care locuiau acolo și lăncezeau după plăcerea inimii lor.

Iona a primit poruncă să se ridice și să predice împotriva cetății. Cu adevărat nu arăta bine în cetatea mare, căci răutatea ei s-a ridicat până la Dumnezeu. Într-adevăr Dumnezeu are o inimă plină de dragoste, deoarece El este dragoste. Însă aceasta nu vrea să spună că El nu vede răul și nu-l condamnă. Dumnezeu este și *Lumină*. El vedea tot ce făceau locuitorii din Ninive, și a văzut toată răutatea lor. A devenit așa de rău, că răul nu a rămas în cetate, ci ca un munte, teribil de mare, s-a grămădit înaintea feței Domnului. Ce trebuia Dumnezeu să facă? El a trebuit să anunțe judecata Lui, nu era altceva de făcut. El ar fi putut face judecata deodată, fără s-o anunțe, însă El nu a făcut așa, deoarece El este dragoste. Într-adevăr judecata va veni în curând asupra lumii, deoarece ea nu ascultă de Dumnezeu, însă înainte de a veni judecata, Dumnezeu a atenționat timp de secole și a oferit oamenilor ocazia să se convertească, pentru ca El să poată probabil înlătura judecata.

Să se observe însă că cu privire la Ninive era vorba de ultimul mesaj. Aici nu se spune că *s-a vorbit oamenilor* acelora sau s-a vorbit pentru ei, ci s-a vorbit *împotriva* lor. Da, Dumnezeu era împotriva răutății lor, împotriva faptelor lor rele! De asemenea să se observe că cu toate că întreaga cetate era stricată și a trebuit să se predice împotriva ei, totuși fiecare personal era răspunzător pentru sine.

Dumnezeu vede totul. Nimic nu este ascuns înaintea Lui. El cunoaște și orașele noastre mari și pe oamenii care locuiesc în ele. El știe câtă răutate se găsește și în orașele noastre „creștine”. Însă Dumnezeu lasă să se vestească zilnic vestea bună în ele și oamenii să fie atenționați cu privire la judecată. Dar dacă răul se înmulțește, El mărturisește împotriva oamenilor și lasă să li se spună că dacă ei nu se pocăiesc vor fi pierduți pentru totdeauna și Dumnezeu va lovi orașul lor.

Iona, fiul lui Amitai, a înțeles bine că pe Dumnezeu nu-l interesa să distrugă cetatea Ninive, ci să o cruțe și s-o salveze. De aceea când cuvântul Domnului i-a vorbit: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; pentru că răutatea lor s-a suit înaintea Mea”, el a înțeles bine că el trebuia să anunțe nu numai judecata. Dumnezeu dorea mărturia trimisului Său, pentru ca cetatea și locuitorii ei să fie atenționați și salvați. Așa a fost întotdeauna. Dumnezeu vrea întoarcere personală și națională. Și este spre buna Sa plăcere, dacă prin aceasta durerea și suferința pot fi prevenite.

Dar cât de cu totul altfel este omul în gândirea lui. Stricăciunea lui morală este așa de mare că unele privilegii primite de la Dumnezeu pun într-o lumină și mai obscură ticăloșia lui. Să nu se gândească că omul religios de astăzi ar fi mult mai bun. Iudeul a ocupat un loc privilegiat între popoare. Dumnezeu Însuși i-a dat locul acesta. El trebuia să se țină separat de popoare, însă în loc să realizeze această separare și prin aceasta să depună mărturie înaintea păgânilor despre dragostea și sfințenia lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi care s-a ridicat împotriva

Lui, el a devenit arogant. El s-a lăudat că posedă pe Domnul și Legea Lui. Însă în același timp a dezonorat pe Dumnezeu, prin aceea că nu a împlinit Legea (compară cu Romani 2.23). Iona era și el unul din poporul Israel. El făcea chiar parte din profeții lui Israel, deci era privilegiat în mod deosebit. Însă natura lui era repede gata să scoată avantaje din aceasta și să abuzeze de privilegiul poporului său. Într-adevăr Iona era un credincios adevărat, însă chiar și cel mai mare privilegiu nu protejează întotdeauna de pericolul gândirii carnale. Credincioșii din Corint au primit daruri de la Dumnezeu. Însă în loc să le folosească spre onoarea lui Dumnezeu, ei s-au folosit de ele spre propria lor glorie. Ei s-au umflat de mândrie, au dat la o parte pe alții, care probabil posedau daruri modeste. Și cu toate acestea în mijlocul lor era un bărbat care a primit de la Dumnezeu mai mult decât aveau ei toți împreună și care putea exclama: „Doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mințile mele, ca să-i învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte într-o limbă” (1 Corinteni 14.19). Omul acesta avea felul de gândire al lui Hristos.

Cuvântul Domnului a fost adresat lui Iona, profetul, pentru ca el să anunțe mesajul judecării împotriva cetății Ninive. Însă Iona știa că inima Aceluia care l-a trimis este plină de îndurare. (Comunicarea din 2 Împărați 14 îi era un exemplu potrivit în acest sens.) Dumnezeu voia să îndepărteze suferința provocată de păcat. Chiar dacă au meritat judecata, El voia totuși să arate încă o dată îndurarea Sa. Din Iona 4.2 rezultă clar ce gânduri erau în inima lui Iona atunci când cuvântul Domnului i-a vorbit. „Nu era acesta cuvântul meu, când eram încă în țara mea? ... pentru că știam că ești un Dumnezeu milos și îndurător, încet la mânie și de o mare bunătate și Te întorci de la rău.”

Nu exprimă Iona prin cuvintele acestea gândurile inimii lui? Poate el, un iudeu, suporta ca păgânii să fie privilegiați și să aibă parte de harul lui Dumnezeu? Putea Iona, un profet al lui Israel, suporta ca profeția lui să nu se împlinească, și aceasta având în vedere pe cei necircumciși?

Este foarte trist, dar trebuie spus, că inima omului, cu toate cuvintele evlavioase pe care le rostește, a fost întotdeauna arogantă și egoistă. Dacă Iona ar fi fost smerit, atunci ar fi ascultat de cuvintele Domnului, fiind convins că Stăpânul știe mai bine decât robul ce este bine. Și aceasta este valabil pentru toți robii lui Dumnezeu din toate timpurile. Cât de des, când Stăpânul spune: „Du-te la Ninive!”, slujitorul evadează la Tars! Toți trebuie să învețe: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă”. În Psalmul 103 citim despre îngeri: „puternici în tărie, care împliniți cuvântul Său, ascultând de glasul Cuvântului Său – slujitorii Lui, care fac voia Lui”. Fără să contrazică, ei se duc acolo unde îi trimite Dumnezeu, și împlinesc ceea ce le poruncește Stăpânul. Însă Iona nu a acționat așa. Se spune într-adevăr că el s-a ridicat. Până aici el a ascultat. Pentru aceasta omul este destul de repede pregătit să facă. Însă noi nu citim că el s-a ridicat să meargă. Dimpotrivă, se spune că el s-a ridicat să fugă. În loc să meargă la Ninive, el vrea să treacă peste mare la Tars, care era în Spania și care în timpul acela era considerat capătul pământului. El voia să meargă cât se putea de departe. Se mai spune că el a fugit departe de fața Domnului, deoarece nu voia să fie ascultător. El a preferat străinătatea în loc de patria lui, necunoscutul în loc de ceea ce era cunoscut. În aceasta recunoaștem pe vechiul Adam, care într-adevăr nu se ascunde fricos înapoia copacilor, nu, dar evadează peste

Marea Mediterană cu o corabie de negustorie. Și la fel ca Adam, Iona trebuia să experimenteze că plata păcatului este moartea. Un adevăr simplu, dar serios!

Iona avea un nume frumos. Iona înseamnă porumbel. El putea să fie un porumbel al păcii, un mesager al păcii pentru Ninive. Însă el nu a adus cinste numelui său. Așa cum Simon Petru, fiul lui Iona, de teamă în prezența unei slujitoare a tăgăduit și a fugit, la fel și Iona în neascultarea lui. Cât de cu totul altfel era Hristos! În Vechiul Testament (Leviticul 14) două păsări, probabil porumbei, dau o imagine a lucrării de răscumpărare făcută de Hristos; pasărea tăiată vorbește despre moartea lui Isus, pasărea vie, care a fost înmuiată în sângele pasării tăiate, și apoi trebuia lăsată pe câmpul liber, arată spre învierea Sa. Porumbelul este simbolul Celui nevinovat, care era ascultător pentru orice slujire, și mai târziu, când S-a înălțat la cer, a vestit pace tuturor.

*

Ca să ajungă la Tars, Iona a trebuit să meargă la Iope sau Iafos, singurul port din vremea aceea din Palestina. Acesta este un loc remarcabil, căci mai târziu un alt iudeu a fost acolo, care de asemenea a primit un mesaj pentru păgâni, Petru, care se afla în casa lui Simon tăbăcarul. Din Cezarea a venit strigătul lui Corneliu, căruia Dumnezeu i-a zis ca el să cheme pe Petru prin trimiși. Înainte însă Dumnezeu a trebuit să-l facă pe Petru ascultător printr-o vedenie cerească, căci altfel nici măcar el, creștinul, nu ar fi fost gata să meargă la cei necurați, deoarece el era încă legat prin prejudecățile lui iudaice.

Pavel a avut mult mai mult de luptat cu orgoliul național al iudeilor. El vorbește deseori despre faptul că iudeii atribuiau o valoare așa de mare privilegiilor lor și că ei nu puteau suporta dacă alții, păgânii, primeau așa de multă binecuvântare ca ei (Faptele apostolilor 13.44-52; 17.5-9; 18.12 etc.; 1 Tesaloniceni 2.14-16).

Iona a fugit, atunci când trebuia să predice păgânilor. La fel a fost nevoie de un efort mare pentru a-l convinge pe Petru că harul Domnului era valabil și pentru păgâni; că Dumnezeu a luat în seamă rugăciunile și milosteniile lui Corneliu și cunoștea starea inimii multora și voia să dăruiască har.

Însă Dumnezeu însetează după mântuirea celor pierduți. În privința aceasta nu este nici un loc pentru privilegii. Întrebarea este, dacă te recunoști ca păcătos înaintea lui Dumnezeu. Atunci la El se găsește îndurare. Condamnarea, că El ar face ceva numai constrâns, Îi cade greu. Inima Lui Își dorește să salveze. El nu vrea ca oamenii să se piardă, ci ca ei să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Să mergem prin lumea aceasta având felul acesta de gândire și să ne preocupăm cu inima larg deschisă de cei pierduți, cu toate că știm că mulți nu vor vrea să audă și prin aceasta se fac vinovați.

*

Iona s-a ridicat ca să fugă la Tars departe de fața Domnului, a ajuns la Iope și a găsit o corabie pregătită pentru călătoria lungă spre Tars. Probabil s-a gândit: cât de ciudat de ușor totul este

în ordine. Eu pot să mă urc. El plătește prețul călătoriei, coboară în corabie și se așează liniștit să doarmă. Da, cu siguranță era hotărârea lui Dumnezeu ca acolo să stea o corabie pregătită pentru Tars, și cum altfel au fost gândurile lui în privința aceasta! De două ori Duhul lui Dumnezeu spune: „departe de fața Domnului”. Iona voia să fugă de Dumnezeu cu această corabie; însă tocmai pe această corabie Dumnezeu l-a întâmpinat.

Dacă ne îndepărtăm de fața Domnului, niciodată nu ne putem aștepta la mântuire. S-ar putea să găsim totul pregătit ca să ne putem culca liniștiți. Însă Dumnezeu nu ne pierde din vedere. Într-o clipă El provoacă o furtună mare, în care noi va trebui să pierim, dacă El nu Se va îndura iarăși de noi.

Câtă osteneală fac mulți credincioși Dumnezeului lor! Ei părăsesc calea Lui, calea adevărului, calea ascultării, și după aceea gândesc că Îl urmează pe Domnul. Ei sunt aparent liniștiți. De asemenea, ei se roagă. Însă Pavel scrie credincioșilor din Efes: „Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina. De aceea zice: «Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.» Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului” (Efeseni 5.13-17). Aceasta se spune credincioșilor. Nu se spune despre ei, că ei sunt morți, așa cum se spune despre păcătoși, se spune însă că, dacă ei au adormit, trebuie treziți. Lumea doarme somnul morții. La credincioși poate părea că și ei dorm la fel. Nu era așa la Iona? El dormea adânc. Dar el trebuia să se trezească și să se ridice. Dumnezeu voia să-l lumineze.

Chiar și slujitorii lui Dumnezeu pot cădea într-o astfel de stare, așa cum vedem aici. Să fim însă veghetori și să avem permanent inima și urechea deschise la cuvântul Domnului. Dacă dormim vom fi nu numai fără binecuvântare pentru alții, ci ne punem în pericol și pe noi înșine. Unii ar trebui să fie în călătorie spre locurile unde Domnul i-a chemat, unde sunt inimi doritoare; ei ar trebui să lucreze acolo în cuvânt și în scris spre mântuirea multor mii ... Dar ei urmează gândurile lor proprii, caută recunoștință, sunt umpluți cu egoism și mulțumire de sine și astfel nu aud chemarea lor.

Fie ca istoria lui Iona să fie un model înspăimântător pentru mulți, pentru ca ei să fie treziți prin Duhul lui Dumnezeu, să se scoale din somn și să devină oameni care se lasă folosiți de Dumnezeu la timpul potrivit pentru mântuirea și binecuvântarea altora.

*

Țărnul se pierduse de mult în depărtare, valurile Mării Mediterane loveau în prora corăbiei. Dumnezeu a trimis un vânt tare pe mare, o furtună mare s-a ridicat, așa cum deseori are loc pe mări. Ce furtună îngrozitoare a avut parte și Pavel pe aceeași mare! Corabia era amenințată să se sfărâme. Corăbierii s-au temut și s-au rugat. Însă robul Domnului nu s-a rugat, el dormea. Ascultă, cum vinuește vântul! Însă Iona doarme adânc.

Nu a înțeles Iona că dacă el a fugit de fața Domnului, Dumnezeu va merge totuși după el? Nu a înțeles el că el niciodată nu poate fugi de Domnul? Cu siguranță el cunoștea Psalmul 139, unde David spune că Domnul este pretutindeni, că înaintea Lui nu este nici răsărit nici apus, nici sud nici nord. El ne pătrunde, El ne cunoaște. El știe când ședem și când ne sculăm, cunoaște gândurile noastre de departe. Când cuvântul încă nu ne-a ajuns pe limbă, El îl știe deja. „Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug de la fața Ta? Dacă mă sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă mă culc în Locuința morților, iată, Tu ești acolo; dacă aș lua aripile zorilor,

dacă aş locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca” (Psalmul 139.7-10). „Și dacă m-aș duce de la Ghita-Hefer la Iafu și de la Iafu la Tars”, ar fi putut Iona spune, „și acolo mâna Ta mă va găsi”. „Dacă aş spune: «Cel puțin întunericul mă va acoperi», – atunci noaptea va fi lumină în jurul meu; chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine și noaptea strălucește ca ziua, întunericul este ca lumina” (versetele 11 și 12), așa continuă psalmistul. Gândul principal al acestor versete este: este imposibil să fugi de Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este pretutindeni. Dumnezeu vorbește prin Ieremia în același sens: „Sunt Eu un Dumnezeu de aproape și nu sunt un Dumnezeu de departe? Poate un om să se ascundă în locuri tainice, ca să nu-l văd Eu?” (Ieremia 23.23-24).

În ultimul timp am auzit mai multe cazuri impresionante despre tineri care odinioară au mărturisit că sunt proprietate a Domnului și după aceea au fugit de fața Domnului. Ei au considerat aceasta chiar plăcut, căci acum puteau face ce voiau. Dar – sfârșitul era trist. Ah, nu pot descrie cât de nespus de trist a fost. A trebuit să-mi spun: „Doresc să atenționez serios pe toți tinerii să se gândească că Dumnezeu îi vede pretutindeni”. El este nu numai un Dumnezeu de aproape, ci este și un Dumnezeu de departe și un Dumnezeu sfânt. Tu nu poți fugi de El, El ți se împotrivește. El nu te lasă să mergi și El te va găsi în ziua Lui.

Mă gândesc la un tânăr, care odinioară a ținut chiar ore în școala duminicală și a venit regulat la Masa Domnului. Scurt înainte de sfârșit a avut parte din nou de harul Domnului, însă mărturia lui pentru lume s-a pierdut. – Mă gândesc la o tânără, o fostă învățătoare în școala duminicală, care urmare diverselor împrejurări a pierdut pe Dumnezeu din vedere. Ea a studiat, a luat examenele, era prețuită și iubită, pretutindeni avea succes. Însă de pe înălțimea fericirii a fost aruncată jos; abia atunci a întreat ea Biblia. Dumnezeu este plin de îndurare. El nu ne răsplătește după păcatele noastre. Și totuși – viața ei era o viață pierdută pentru Domnul. – Mă gândesc la lucrătorii în lucrarea Domnului, care au lucrat odinioară cu multă binecuvântare. Însă ei nu au ascultat de glasul Domnului, și nici atunci când Dumnezeu a vorbit serios cu ei. Atunci au fost puși la o parte.

Dumnezeu permite uneori ca totul să se desfășoare pentru un timp conform dorinței. El ar fi putut să-l oprească imediat și pe Iona, însă nu a făcut-o. El l-a lăsat să găsească un loc pe corabia de negoț, l-a lăsat să găsească un loc de odihnă și l-a lăsat să doarmă. Toate acestea le-a permis Dumnezeu. – Dar apoi!

Ah, dacă tu gândești probabil: „Până acum totul merge excelent, am succes după succes”, continuă așa, probabil pe drumul tău vei avea parte de lucruri mai plăcute. Însă să nu uiți că Dumnezeu va pune odată capăt la toate; va veni deodată un sfârșit pentru tot ce faci.

Dumnezeu este pretutindeni! Să nu gândești că Dumnezeu ia seama la noi ca să ne pedepsească. Nu, ci ca să ne binecuvânteze: „Pocăiește-te! Dacă te împotrivești, trebuie să te pedepsesc, și aceasta este dureros pentru Mine”. Dumnezeu urăște păcatul, însă El iubește pe păcătos. De asemenea să nu gândești că Dumnezeu îl lasă pe credincios să meargă pe căile lui proprii, deoarece el este un copil al Lui. Nu, Dumnezeu începe judecata la casa Lui. Dacă El ar trece cu vederea răul la copiii Lui, cum ar putea El atunci să judece drept pe toate creaturile Lui?

„Ierusalime, Ierusalime”, a exclamat Domnul și apoi – a plâns. De două ori ni se spune categoric că Domnul Isus a plâns. O dată la mormântul lui Lazăr și apoi când El s-a apropiat de Ierusalim (Luca 19.41; Ioan 11.35). În textul original sunt folosite cuvinte diferite pentru aceste două cazuri. La Lazăr este un cuvânt care înseamnă: a plânge liniștit în sine; la Ierusalim este un cuvânt care înseamnă: a scoate strigăte de jale. Aceste ultime cuvinte plutesc

acum înaintea ochilor mei. În Luca 19.41-42 citim: „Și, când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea, spunând: «Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta!»” El a plâns, S-a jelit, atunci când a văzut Ierusalimul în păcatul lui; Ierusalim, cel care a fost totuși așa de deosebit privilegiat de Dumnezeu. Și ce spune El despre Capernaum, despre cetatea în care locuia El? Ce ar spune El despre orașele noastre, în care suntem înconjurați de așa multe binecuvântări din pricina creștinismului?

Hristos este revelarea Tatălui. În El vedem felul de gândire al lui Dumnezeu. Așa vedem aici pe Dumnezeu, care plânge pentru Ninive. Însă Iona nu se interesează de soarta cetății mari. El s-a întins și doarme. El este trezit deodată zguduit de comandantul vasului. „Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău; poate că Dumnezeu Își va aminti de noi și nu vom pieri” (Iona 1.6).

Corăbierii, în timp ce Iona dormea, nu numai au lucrat și au aruncat peste bord încărcătura din corabie, ca să ușureze corabia, nu, ci ei s-au și rugat, fiecare la dumnezeul lui. Erau corăbieri din diferite țări, care aveau dumnezeii lor. Însă toți erau conștienți că în acest caz numai o putere mai mare poate ajuta, de aceea ei nu numai s-au rugat, ci au strigat la dumnezeul lor.

Ce umilitor pentru Iona! S-ar putea să fie adevărat că ei nu cunoșteau pe Dumnezeul adevărat, că ei s-au rugat numai din cauza nevoii mari în care se aflau și voiau să împlânzească pe dumnezeul răzbunător, dar pe de altă parte este la fel de adevărat că Iona nicidecum nu s-a rugat. Așa doarme deseori, vorbind în sens spiritual, robul credincios al Domnului, în timp ce suflete în lume sunt în necaz și strigă către Dumnezeu. Nu ai putea să te superi, că Iona a rămas așa de liniștit în timp ce furtuna vuia, ca și cum nu ar fi nimic? Cât de tare este totuși inima omului! Câtă osteneală are Dumnezeu cu el, până când el își revine în fire și se simte vinovat.

Corăbierii ajung acum să arunce sorții. Părerea generală răspândită în vremea aceea era că răul vine ca urmare a vinovăției omului. Aceasta este deseori adevărat, însă nicidecum întotdeauna. Domnul Isus a arătat aceasta în diverse ocazii. Iudeii au aplicat la El acest fel de gândire păgân. L-au disprețuit și au considerat chiar că El este lovit de Dumnezeu (compară cu Isaia 53.4). Astfel corăbierii voiau să știe din ce cauză a venit asupra lor acest necaz. Au aruncat sorțul și acesta a căzut pe Iona. Dumnezeu a provocat nu numai vântul puternic și furtuna mare, ci El a îndreptat și sorțul, așa cum citim aceasta în cartea Proverbe (Proverbe 16.33). Nu demult cineva mi-a zis: „În ultimul timp eu am decis totul. Deja cu două luni în urmă totul a fost discutat și stabilit. Dar totul a fost dat deodată peste cap printr-o boală”. Aceasta este plin de învățătură pentru noi toți. Omul gândește și Dumnezeu călăuzește. Privit din punctul de vedere omenesc am putea spune că este o întâmplare. Știm însă că totul are întotdeauna loc, deoarece Dumnezeu permite sau El a condus să fie așa.

Desigur omul își închipuie că el ar conduce lucrurile, însă el face numai planuri, în timp ce Dumnezeu este Cel care conduce totul. Omul gândește că ar putea dispune liber de ceea ce are, de banii lui, de timpul lui, de credința lui. Însă după aceea Dumnezeu apare deodată împotriva lui. Însă omul, în loc să fie mulțumitor, acuză supărat pe Dumnezeu, deoarece El i-a zădărnicit planurile. Cu toate acestea este adevărat, Dumnezeu ne iubește.

Dumnezeu a luptat cu Iacov la pârâul Iaboc, deoarece acesta a acționat greșit și el trebuia înfrânt în puterea lui. „Cu cel viclean Te porți după viclenia lui” (Psalmul 18.26). Tatăl l-a lăsat pe fiul risipitor să ajungă în cea mai mare sărăcie și cea mai mare suferință. Dar toate acestea au avut loc numai spre salvarea lui și pentru binecuvântarea lui de mai târziu. – De am asculta mai mult de chemarea serioasă a lui Dumnezeu și totuși așa de prietenoasă!

Corăbierii au căutat vinovatul. Acum Iona însuși a trebuit să mărturisească înaintea păgânilor că el, iudeul, este vinovat. „Eu sunt evreu și mă tem de Domnul Dumnezeu cerurilor care a făcut marea și uscatul” (Iona 1.9). El le-a spus că el ar fi fugit dinaintea feței acestui Dumnezeu, de aceea ei s-au înfricoșat și mai tare. Ei au zis: „Ce să-ți facem, ca să se liniștească marea față de noi?” Marea devenea tot mai furtunoasă. Atunci el a zis: „Luați-mă și aruncați-mă în mare și marea se va liniști față de voi; pentru că știu că din cauza mea a venit asupra voastră furtuna aceasta mare”.

Din această exprimare vedem că Iona era cu adevărat un om al credinței. Unii din lumea aceasta și-ar fi luat viața în astfel de împrejurări! Nici Saul nu a suportat să fie omorât de dușmanii lui, și de aceea s-a aruncat singur în sabie. Iona însă nu se aruncă singur în mare, ci se supune pedepsei pentru neascultarea lui.

Aceasta este datoria păcătosului. El trebuie să se plece sub dreptatea lui Dumnezeu și să recunoască sentința meritată. Laudă lui Dumnezeu, el nu trebuie să-și dea însuși viața. Singura jertfă a-tot-suficientă a fost adusă prin Mielul lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să încercăm să ne salvăm singuri, atunci când am acționat greșit, așa cum a încercat să facă poporul Israel, după ce el a respins mărturia credinței dată de Iosua și Caleb. Când a văzut nemulțumirea Domnului, a vrut totuși împotriva poruncii Sale să se ducă în Canaan, și a fost bătut până la Horma (Numeri 14). În loc de aceasta trebuie să acceptăm în duhul credinței pedeapsa pentru păcatele noastre și să ne plecăm smeriți sub mâna puternică, disciplinatoare a Domnului. Atunci va fi vindecare pentru noi, după cum este scris: „Dacă atunci inima lor necircumcisă se va smeri și vor primi atunci pedeapsa nelegiurii lor, Îmi voi aminti de legământul Meu cu Iacov” (Leviticul 26.41,42).

Pe baza unei singure jertfe este întotdeauna iertare pentru noi. Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios și drept să ne ierte și să ne curățească de orice nedreptate. „Luați-mă și aruncați-mă în mare”, aceasta este recunoașterea vinei din partea lui Iona și predarea de sine însuși în mâinile Dumnezeului cerurilor, care i-a trimis pedeapsa. Urmarea era, că el va fi restabilit, și chiar pus în slujba lui. Împărații Ozia și Asa nu s-au comportat așa, și de aceea binecuvântarea lui Dumnezeu nu a mai fost peste ei. David, dimpotrivă, s-a smerit; el a strigat: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuțit” (Psalmul 51.4). El nu s-a mâniat pe Natan, profetul, care i-a spus adevărul, ci s-a condamnat pe sine însuși. De aceea Dumnezeu a putut să-l lase în împărăția lui.

Este ciudat, că deși Iona se oferă ca jertfă, oamenii nu acționează imediat după cuvintele lui. Mărturisirea lui a făcut o impresie mare asupra lor. Ei vor să-l salveze și încearcă să păstreze corabia fără să-l arunce pe Iona peste bord. Însă marea devine tot mai sălbatică. Atunci ei înțeleg că Dumnezeu Se împotrivesc lui Iona și prin aceasta și lor. Ei înțeleg de asemenea că ei trebuie să acționeze conform cuvintelor lui Iona. Ei îl aruncă în mare, nu însă fără să se scuze Domnului pentru această faptă a lor. Acum ei nu mai strigă fiecare la dumnezeul lui. Nu, ei sunt acum conștienți de atotputernicia *unui Dumnezeu* al cerului și al pământului. Ca și cu *un singur* glas au strigat către Domnul: „O, Doamne, Te rugăm, să nu pierim din cauza vieții omului acestuia și nu pune asupra noastră sânge nevinovat! Pentru că Tu, Doamne, ai făcut cum ai vrut” (Iona 1.14). După această rugăciune ei iau pe Iona și îl aruncă în mare – marea se liniștește din furia ei. Urmarea este că acești corăbieri s-au temut de Domnul cu temere mare. Mai întâi s-au temut de vânt, de furia crescândă a furtunii, însă acum ei se tem de Domnul, ca Iona. Aceasta are loc nu numai cu gura. Nu, ei se închină din toată inima singurului Dumnezeu adevărat și Îi dau onoare. Ei aduc jertfe și fac juruințe Aceluia care le-a dat salvarea, dar care a arătat și atotputernicia Sa, atotștiința și sfințenia Sa. Iona nu voia să

facă cunoscut nimic despre privilegiile lui Israel. Dar nu erau păgânii aici pe corabie mai departe decât chiar profetul credincios din Israel? Nu S-a împotrivit Dumnezeu lui Iona, în timp ce El S-a făcut cunoscut corăbierilor? Și aceasta pentru că ei erau credincioși potrivit cunoașterii lor, iar Iona era infidel? Iona trebuia să predice împotriva cetății Ninive, dar nu predica Dumnezeu acum împotriva lui Iona?

Corăbierii au înaintat pe marea liniștită sub strălucirea plăcută a soarelui lui Dumnezeu. Iona se scufunda în adânc. Însă cu toate acestea Dumnezeu nu l-a lăsat pe Iona să moară. El a călăuzit lucrurile așa fel că atunci când Iona a căzut în apă, un pește l-a înghițit, fără să-l rănească. El a fost trei zile și trei nopți în pântecul peștelui, „adâncul l-a învăluit; papura s-a împletit în jurul capului lui” (Iona 2.5).

Puteau păgânii din Ninive să fie într-o altă stare decât era Iona aici? Nu era el, cel circumcis, de fapt ca unul necircumcis? El, un profet al lui Israel, se afla în adâncul mării din pricina mâniei lui Dumnezeu. Cu adevărat, într-o astfel de stare încetează lauda cu propriile privilegii. Încetează disprețuirea adusă altora. Adam cel mândru, care se ascunde după copaci! Iona cel mândru, care se ascunde în partea cea mai de jos a corăbiei!

Toată dreptatea proprie și egoismul trebuie judecate. Atunci inima devine umplută de adevărul că Dumnezeu este lumină și dragoste, sfânt și îndurător. Domnul nu declară nicidecum nevinovat pe cel vinovat. Lăsați ca aceasta să fie prima noastră lecție, pe care s-o învățăm. Să nu facă dreptate Judecătorul întregului pământ? A doua lecție a noastră este: disciplina aduce vindecare; Dumnezeu pedepsește numai pentru a restabili?

Păcatul lui Iona a rămas în adâncul mării; el însuși a fost salvat, așa cum Adam a lăsat vina lui și frunzele de smochin la pomi, pentru ca acum să savureze din nou prezența lui Dumnezeu și binecuvântările Lui.

O, unde e un Dumnezeu / Așa duios ca Tine?
Pe Fiul Tău în chinul greu / L-ai dat Tu pentru mine.
Dreptatea Ta / E haina mea;
În Fiul mi-a fost dată
Salvarea, viața toată.

Capitolul 2 – Iona în pântecul peștelui

„Salvarea este de la Domnul.”

Acesta este ultimul cuvânt al rugăciunii lui Iona, pe când era în pește. Este un cuvânt ciudat, care caracterizează întreaga carte Iona. Ar putea fi pus ca titlu al ei. În cadrul expresiei „salvarea Domnului” ne gândim în primul rând la viitor, la răscumpărarea trupului nostru la venirea Domnului. Desigur ea va pune capăt oricărei suferințe și alină deja astăzi orice durere. Dar este și o „salvare a Domnului” spre care noi putem privi înapoi: crucea de pe Golgota, precum și o salvare actuală: ajutorarea, călăuzirea și purtarea Păstorului cel bun. În trecut, în prezent și în viitor noi găsim salvare numai la Domnul: „La Domnul este salvare!”

În țările noastre creștine este nevoie în mod deosebit să ni se amintească că salvarea vine exclusiv de la Domnul. Iudeii erau mândri de privilegiile lor și de aceea gândeau că sunt ceva, ce nu erau, căci și privilegiile le posedau nu ca merite, ci prin har. La fel este la mulți creștini. Se face referire la religia lor creștină, și cu toate acestea mulți nu cunosc o părtășie de credință personală cu Domnul. Privesc cu mândrie de sus în jos pe ceilalți, care probabil în ceea ce privește învățătura creștină nu au atâta experiență ca ei, dar au dorința lăuntrică după pace, lumină și mântuire. Se vorbește deseori despre salvare sau mântuire, ca și cum ar fi vorba de vindecare de boli sau însănătoșire. Însă nu este vorba de mântuirea trupului, despre care unii gândesc că au monopol asupra lui, ci este vorba de mântuirea lui Dumnezeu, care este pentru fiecare care cu credință își întinde mâna s-o apuce. De asemenea în cazul acestei salvări nu este vorba despre un lucru, ci despre o „*Persoană*”, despre Mântuitorul.

Dacă ne merge bine nu vom vorbi numai de mântuirea Domnului și că dorim ca și copiii noștri s-o cunoască cât mai devreme, nu, ci noi înșine trebuie să fi avut parte prin credință de această mântuire. Pavel se referă în epistola către Romani la cuvântul din prorocul Ioel, că oricine cheamă Numele Domnului va avea parte și de mântuirea Sa. În privința aceasta se spune: „Și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14.8). Îmi amintesc de un frate, care deseori în predicile sale, când vorbea despre un credincios, amintea cu cuvintele: El este al Domnului! Aceasta m-a impresionat deseori. Este așa de prețios să fi al Domnului, să-I aparții, să fi proprietate a Lui, deoarece ai fost salvat prin El. Despre aceasta vorbește și profetul în Iona 2.9, care de asemenea știa că mântuirea a venit de la iudei. În adorare el strigă: „Salvarea este de la Domnul!”

Domnul Însuși este Cel care poate salva în chip minunat. El este Cel care lasă să se apropie moartea, dar și în chip minunat aduce viață dintre morți. Domnul Însuși este viață până în veșnicie. El creează salvare pentru fiecare om, dacă omul o ia cu mulțumire. Foarte ușor câștigă teren la noi gândul că noi am putea contribui cu ceva la mântuirea noastră. Sunt oameni care consideră că apartenența la o comunitate creștină sau biserică, precum și ascultarea de predici le oferă dreptul la mântuire. Nu este așa. Mântuirea nu depinde de ceea ce facem noi, ci de harul lui Dumnezeu.

Domnul, Iahve, așa cum este El numit în versetul acesta, înseamnă: Cel care veșnic nu Se schimbă. El este același ieri, astăzi și în veac. El este marele: „Eu sunt Cel ce sunt. Eu voi fi Cel care voi fi” (compară cu Exodul 3.14). „Dar Tu ești Același”, citim în Evrei 1.12. În toate acestea se exprimă nu numai că El este Cel neschimbat, ci și că El va împlini făgăduințele Lui. Cel care nu Se schimbă este credincios.

Ar fi bine dacă unii predicatori s-ar gândi serios la expresia: „Salvarea este la Domnul!” Sunt nu numai creștini mulți care se lasă călăuziți de principii legaliste, ci sunt și din aceia care vestesc aceste principii, într-adevăr amestecate cu har. Ce binecuvântare s-ar revărsa dacă toți ar urma modelul minunat al apostolului Pavel, care a propovăduit că mântuirea este numai pe baza credinței. „Dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate” (Romani 4.5). „Pe când eram morți în greșelile noastre, El ne-a adus la viață împreună cu Hristos. ...Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ... nu prin fapte ...” (Efeseni 2.5-9).

„Salvarea este de la Domnul!”

Este o nevoie a mea să îndrept încă o dată atenția spre această realitate minunată, deoarece cu regret mulți consideră că mântuirea se bazează pe fapte, pe împlinirea prescripțiilor, sau ei o așteaptă de la persoanele care o vestesc. Împotriva acestei concepții trebuie să mărturisim. Nimic nu vine prin noi, nimic nu vine printr-o persoană intermediară. Dorim cu plăcere să fim îndrumători pentru alții, însă este imposibil pentru noi oamenii să aducem sau să mijlocim mântuirea. Noi o putem prezenta altora cu căldura convingerii noastre, pătrunși de dragostea lui Hristos; însă numai Domnul poate mântui oameni prin lucrarea puternică a Cuvântului Său și a Duhului Săi. Numai de la Dumnezeu vine nașterea din nou. Fiecare trebuie să se pocăiască personal, așa cum se spune mereu în Biblie.

La meditare asupra expresiei: „Salvarea este de la Domnul!” am căutat în Biblie cât de des se întâlnește această expresie. M-a impresionat că în Noul Testament nu o găsim nici măcar o singură dată, în Vechiul Testament însă o găsim de foarte multe ori sub această formă sau în forme asemănătoare. De ce ea nu este folosită nici măcar o singură dată în Noul Testament? Eu cred că de aceea nu se folosește, pentru că întreg Noul Testament în sine este cartea despre mântuirea Domnului. Începând cu evanghelia după Matei și până la Apocalipsa ea este plină de mântuirea Domnului. Se începe cu Emanuel, Dumnezeu este cu noi, și se termină cu „Eu, Isus ... Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David” (Apocalipsa 22.16). Numele Isus înseamnă: Domnul (Iahve), Salvatorul! Cel veșnic credincios, deci Acela despre care vorbește Vechiul Testament și despre a cărui mântuire știe să spună așa de multe, a venit pe pământ pentru mântuirea oamenilor. Dumnezeu și Omul uniți în Hristos Isus. David din El și El din David. Dacă după aceea Dumnezeu vrea să ne arate mântuirea Sa, despre care profeții au vorbit așa de des, atunci El ne arată o Persoană. În evangheliile, în Faptele apostolilor, în epistole, în cartea Apocalipsa, pretutindeni găsim pe Isus, Salvatorul. Salvarea Domnului este personificată în El.

O, ce Mântuitor ești Doamne, Tu!

La cercetarea diferitelor locuri din Vechiul Testament, care vorbesc despre „mântuirea Domnului”, am remarcat că expresia este adusă în primul rând în legătură cu Israel, deci nu în legătură cu o singură persoană, ci cu întreg poporul, și la fel ea se referă profetic în ultimul pasaj din nou la întreg poporul. Este ca și cum Dumnezeu ar vrea să spună: „Într-adevăr Eu Mi-am ales un popor pentru pământul acesta, însă nu trebuie să se gândească că el ar fi mai bun decât celelalte popoare. Trebuie să se înțeleagă că Eu sunt Dumnezeul mântuirii lor și că toate binecuvântările, de care ei au parte, sau au avut parte vreodată, vin prin mântuirea Mea.”

În mintea mea văd poporul stând la Marea Roșie. A fost în Egipt, în cuptorul de topit fier, a suspinat sub loviturile supraveghetorilor lor. În stânga și în dreapta lor se ridică munți, înaintea lor este apa mării, înapoia lor vine dușmanul puternic. Ce strâmtorare! Ce este de făcut? La ce folosește în momentul acesta să te lauzi cu privilegiile lui Avraam și Iacov! Însă acolo ei aud glasul liniștitor al lui Moise al lor: „Nu vă temeți; stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi” (Exodul 14.13). Ei nu se puteau referi

la nimic și nu puteau avea nici un fel de pretenții. De asemenea ei nu trebuiau să meargă înapoi, să întâmpine dușmanul; ei trebuiau numai să stea liniștiți și să privească salvarea Domnului.

Și ce era salvarea Domnului? Ei trebuiau să meargă, ca să zicem așa, în moarte, în apele Mării Roșii; dar pe măsură ce păreau că merg în moartea pe care o meritau, vine salvarea lui Dumnezeu. El le deschide o cale, o cale a vieții, astfel încât ei ajung ca niște oameni înviați de cealaltă parte a Mării Roșii și acolo pot cânta cântecul mântuirii: „Domnul a devenit salvarea mea!” (Exodul 15).

Cât de frumos este acest lucru! Începutul istoriei poporului lui Israel conține conștientizarea faptului că meritau moartea. Toți primii născuți ai copiilor lui Israel ar fi trebuit să piară la fel ca și primii născuți ai egiptenilor. Și israeliții fuseseră idolatri în Egipt. Ezechiel ne face cunoscut aceasta (Ezechiel 20.6-10). Dar Dumnezeu a avut milă de Israel. Un miel este înjunghiat, un înlocuitor al primului născut. Sângele se unge pe stâlpii ușilor, în partea de sus și pe ambele părți (nu pe prag, pentru că sângele este sfânt). În interiorul casei, întreaga familie se află împreună în siguranță, pe baza sângelui și a cuvântului rostit de Domnul lui Moise. Astfel, ei pot cânta despre mântuirea Domnului, pentru că fiul cel mare, care ar fi trebuit să moară, dar a fost salvat prin harul lui Dumnezeu, a putut pleca cu ei în țara făgăduinței, pentru ca acolo să aibă parte de bogatele binecuvântări ale Domnului.

Astfel, pe măsură ce poporul se apropie de Marea Roșie, i se reamintește din nou că merita să moară. Sângele vorbea despre împăcare, Marea Roșie despre răscumpărare. Prin mâna puternică a lui Dumnezeu este adus în siguranță pe partea cealaltă. „La Domnul este salvare!”

*

Toate acestea reies de asemenea clar din relatarea pe care o găsim, ca să spunem așa, la sfârșitul Vechiului Testament, unde apare din nou expresia „salvarea (mântuirea) Domnului”, ca și la începutul istoriei lui Israel.

În istoria lui Iona ni se arată cum un israelit adevărat, un om evlavios, un conducător dintre evrei a trebuit să recunoască: „Sunt vinovat, aruncați-mă în mare”. El este aruncat în mare, se scufundă în mormânt. Acum ai crede că s-a terminat cu profetul, dar nu, nu este sfârșitul. Sfârșitul este „mântuirea Domnului”.

În acest sens, Iona este o imagine a lui Israel. Poporul lui Dumnezeu a meritat moartea la început și la sfârșit.

Sfârșitul său ar fi trebuit să fie în mormânt. Dar - mormântul vorbește despre Cel viu dintre morți. Am observat noi că Iona nu vorbește despre un pește în rugăciunea sa? El spune: „Am strigat din pântecul Locuinței morților ... Tu mi-ai ridicat viața din groapă”. El recunoaște că este un om mort care ar trebui lăsat să se descompună. Când ajungem în acest punct, suntem acolo unde Dumnezeu vrea să fim, pentru a ne putea oferi mântuirea Sa. În Psalmul 68, Dumnezeu se ridică pentru a lupta. Vrajmașul fuge. Cei răi pier, dar cei drepti s-au întors la

Dumnezeu. Cu bucurie, ei stau înaintea feței lui Dumnezeu - de care se îndepărtaseră cândva - recunoscând că Dumnezeu este un Dumnezeu al mântuirii, care în bunătate nemărginită dăruiește o binecuvântare desăvârșită.

*

În cânticică citim mereu ce a făcut Domnul pentru a îndrepta pe robul Său. A trimis o furtună pe mare, a poruncit ca un pește să-l înghită pe Iona. Totul este la dispoziția Sa și, la momentul potrivit, El îl folosește.

La sfârșitul capitolului pe care îl studiem citim: „Și Domnul a poruncit peștelui și el l-a vărsat pe Iona pe uscat”. Sună ca și cum Dumnezeu vorbește aici cu unul dintre slujitorii Săi, și într-adevăr așa este. Măgarul lui Balaam este la fel de mult în slujba lui Dumnezeu ca și leul care l-a ucis pe omul lui Dumnezeu din Iuda, ca și peștele cel mare din cartea lui Iona și ca și leii care răcnesc în istoria lui Daniel. Chiar și animalele trebuie să-L slujească pe Dumnezeu la porunca Lui. Uneori trebuie să tacă, alteori să vorbească, uneori să sfâșie, alteori să țină fâlcile închise, iar aici, în istoria lui Iona: să înghită de viu, să păstreze intact și să arunce din nou pe uscat.

„Pentru că, așa cum Iona a fost în pântecul peștelui celui mare trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți.” Luther a tradus „balenă” aici, în Matei 12.40. Dar această traducere nu este exactă și a provocat multe discuții și ridiculizări. De aici vedem odată ce mare importanță are o traducere exactă și cât de mult depinde adesea de traducerea corectă a unui mic cuvânt. Mai departe, vedem de aici că omul, care este ostil lui Dumnezeu și Cuvântului Său, profită fără investigație de primul lucru bun pentru a ridiculiza și invalida Cuvântul lui Dumnezeu, dacă este posibil. Atunci când este tradus corect, raționamentul necredinței, conform căruia gura „balenei” este prea mică pentru a înghiți pe cineva nevătămat, devine discutabil. (Ca și cum Dumnezeu nu ar putea face minuni).

Se mai obiectează că nu ar exista balene în Marea Mediterană. Ca și cum Dumnezeu nu ar putea trimite pe una acolo. În plus, știm din relatări sigure că balenele, deși rare, se găsesc în așa-numita „Marea mare”.

O altă obiecție a necredincioșilor, pe care nici măcar o traducere exactă nu o poate respinge, este faptul revoltător că un astfel de pește poate suporta să aibă un om în stomac zile întregi și că acest om rămâne viu în interiorul peștelui.

Poate că este bine să subliniem aici că foarte cunoscutul ihtiolog londonez (ihtologie: studiul peștilor), E. G. Boulenger, crede că marele pește al lui Iona era un cașalot. Acest pește trăiește în apele de latitudine sudică, are o lungime de până la 27 metri, are un gât enorm, care reprezintă aproximativ o treime din lungimea corpului său, și o gură foarte mare, suficient de mare pentru a permite unui om adult să se strecoare prin ea. Stomacul său este atât de mare, încât ar putea adăposti cu ușurință douăzeci de persoane. Odată a fost prins un cașalot care avea în stomac un rechin de 5 metri lungime. Temperatura în acest stomac este de 39 de grade, încă nu atât de caldă încât un om să nu poată sta în el. Acidul gastric al acestui animal

poate fi tolerat de pielea umană. Pe baza acestor fapte, domnul Boulenger presupune că peștele lui Iona era un cașalot.

Dr. Boulenger ne împărtășește următoarele: Odată, cercetătorii francezi în două șalupe au vânat o balenă. În acest proces, una dintre bărci s-a răsturnat din cauza unei lovituri de coadă a monstrului, iar marinarul Bartley a dispărut în adânc. Aceștia au reușit să captureze animalul. La tăierea lui, s-a observat ceva ciudat în stomac. Acesta a fost deschis și marinarul pierdut a ieșit ca și înnebunit, după ce a stat în stomacul peștelui timp de două zile și o noapte. Acidul gastric al monstrului marin îi făcuse pielea albă ca zăpada. Și-a revenit repede din nebunie, dar culoarea albă a pielii sale a rămas. În mod similar, o navă americană, ne spune Dr. Boulenger, a vânat cândva balene. De data aceasta, un pește, când a fost urmărit, a distrus barca și a înghițit un marinar. Mai târziu balena a apărut și a scuipat conținutul stomacului său împreună cu marinarul viu.

Cu mare interes auzim aceste relatări și le considerăm semnificative, având în vedere ridiculizarea din partea necredincioșilor. Pentru noi, credincioșii, însă, astfel de comunicări nu ar fi necesare. Credem în ceea ce ne spune Dumnezeu despre Iona în pește chiar și în lipsa unor astfel de rapoarte de la experți, pentru că pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu este de necontestat. Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu care face minuni. Dar minunea cea mai mare din această relatare nu este faptul că Iona a fost înghițit de pește și a rămas nevătămat în el, ci faptul că a ieșit restaurat din punct de vedere spiritual.

Dar avem încă o dovadă mult mai mare și mai sigură că toate lucrurile s-au întâmplat cu Iona așa cum ni se spune aici, și anume, faptul că Mântuitorul nostru, Isus Hristos, Însuși Fiul lui Dumnezeu, ne amintește de această istorie, arătând-o ca exemplu al propriei Sale morți și învieri. Vinet spune undeva că o credință care nu poate crede este o vorbărie proastă. Așadar, aș spune că, potrivit acestor dovezi - cele mai bune care pot fi oferite - toate contraargumentele sunt afirmații reprobabile. Există totuși un punct care provoacă dificultăți chiar și credincioșilor. Despre Iona se spune că a stat trei zile și trei nopți în pântecul peștelui, perioadă pe care Domnul o dă ca fiind timpul cât El a fost în pământ, în mormânt, în timp ce Domnul, potrivit evangheliilor, a stat doar două nopți, o zi și două mici fracțiuni de zi în mormânt. Dar chiar și aceste îndoieli sunt complet distruse atunci când ne amintim că ne aflăm, atât în timpul lui Iona, cât și al Domnului, pe un teren biblic, adică oriental. Acolo și o parte a zilei este numită „zi și noapte”, la fel cum noi, când spunem că am fost undeva într-o zi, nu vrem să spunem că au fost exact douăsprezece sau chiar douăzeci și patru de ore. Vorbim și de o după-amiază când am fost plecați chiar și numai o parte din după-amiază. În acest sens se vorbește acolo de „zi și noapte”, chiar dacă este vorba doar de o parte din ea. Prin urmare, ultimele ore ale zilei de vineri, pe de o parte, și noaptea din prima zi a săptămânii, împreună cu primele ore ale zorilor, pe de altă parte, sunt la fel de bine considerate zi și noapte ca și ziua de sâmbătă, cu toată noaptea precedentă.

În rândul evreilor nu au existat niciodată îndoieli cu privire la mesajele evangheliilor. Dificultățile au apărut doar în cazul în care felul de exprimare de mai sus nu este cunoscut. Unii cred că pot da o explicație presupunând că Domnul nu a murit vineri, ci joi sau miercuri seara. Cu toate acestea, deși o astfel de presupunere nu are nicio forță probantă în sine,

Scriptura o contrazice. Nu numai că acest lucru este evident dacă se compară relatările din evanghelii, dar este clar afirmat în Luca 24.21: „Dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea”. În versetul 13 se spune, ca o asigurare: „În aceeași zi”, aceasta era ziua învierii, „doi dintre ei mergeau spre un sat, al cărui nume era Emaus”. Isus nu a înviat în ziua a șaptea, ci în ziua a opta. Sărbătoarea celor dintâi roade este un model al învierii lui Isus. Primul rod al secerișului trebuia să fie adus în ziua de după Sabat, adică în prima zi a săptămânii, pe care noi o numim „Ziua Domnului”. În această zi, cei doi ucenici s-au întors la Emaus, la casa lor. Pe drum, Domnul li se alătură. Iar ei îi spun, fără ca El să îi contrazică: „Dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea”. La fel și la greci se obișnuiește ca, atunci când trec mai mult de o zi și o noapte, să se vorbească de trei zile. Prima și ultima parte a unei zile se consideră că reprezintă o zi. Așadar, prima zi a săptămânii, conform relatării lui Luca, era a treia zi; a doua era sâmbătă, sau Sabatul; prima a fost vineri, ziua răstignirii. Așa stau lucrurile conform Scripturilor. Pavel spune că El a fost înviat a treia zi, conform Scripturilor. Pentru că și cărțile din Vechiul Testament vorbesc despre a treia zi. A treia zi a fost ziua trezirii la viață (Geneza 1.11-13). „El ne va scula a treia zi și vom trăi înaintea feței Lui” (Osea 6.2).

Acest cuvânt al lui Osea se referă la Israel. Istoria lui Iona este, de asemenea, istoria lui Israel. Dar Hristos era adevăratul Israel („Tu ești robul Meu, Tu ești Israel”, Isaia 49.3). Israel trebuia să coboare în mormânt din cauza propriilor păcate și, după o căință și pocăință sinceră, va fi înviat la viață din nou în har. Hristos a coborât în mormânt pentru a ispăși păcatul poporului Său și, pentru că era Cel neprihănit, pentru a fi înviat dintre morți.

Minunată devine rugăciunea lui Iona pentru noi atunci când percepem în ea umbrele care ne arată pe Hristos. Plângerea pentru zăvoarele morții, lanțurile mormântului care Îl înconjurau, talazurile și valurile mâniei lui Dumnezeu care treceau peste capul Lui, abisul care Îl înconjură - cum toate acestea ne amintesc de Psalmul 42, de Hristos. Ce impresionant exclamă poetul:

Cât au suferit Tu, Doamne,
Câte lacrimi ai vărsat!
Toată vina noastră, Doamne,
Tu asupra Ta ai luat.

Dacă citesc acest „psalm” al lui Iona, mă gândesc la suferințele pe care Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, a trebuit să le îndure pentru mine: lovit, batjocorit, o cunună de spini pe cap, răstignit, părăsit de Dumnezeu, aruncat în adâncul pământului.

*

Isuse, demn de adorare! Iona este doar o umbră slabă a slavei Tale. Și totuși, el este modelul Tău; într-adevăr, este și un model al lui Israel în suferințe și în salvarea din necazuri. Dar mai presus de toate este un semn despre Tine, Fiul Omului, care ai intrat în moarte și în mormânt din pricina păcatului, dar ai înviat pentru mântuirea și îndreptățirea păcătoșilor.

Voia lui Dumnezeu trebuie să fie împlinită; El acționează conform bunei Sale plăceri. Vedem acest lucru cu Iona, mai târziu cu Israel. Am avut privilegiul de a vedea acest lucru mai ales în Hristos. Conform sfatului lui Dumnezeu, El a fost răstignit. Când Isus a coborât în inima pământului, Dumnezeu nu l-a părăsit sufletul, nici nu a îngăduit ca Cel neprihănit al Său să vadă putrezirea. Hristos a murit și a înviat. Din această moarte și înviere, mântuirea Domnului a fost pregătită pentru lume.

*

Să revenim la Iona aflat în pește.

Dumnezeu S-a folosit de furtună pentru a-i arăta lui Iona că el era vinovatul, S-a folosit de pește, pentru a-l salva, după ce acesta a recunoscut că el, evreul, avea nevoie de harul Domnului la fel de mult ca și păgânii. Același Dumnezeu, care a vorbit păgânilor, voia să vorbească profetului. A făcut-o prin furtună și prin pește. Ce Dumnezeu plin de har este El! El nu a așteptat ca Adam să vină la El, ci l-a căutat. El nu a așteptat ca Iona să se pocăiască de la sine; l-a căutat în corabie și i-a vorbit în pește.

Cât de cu totul altfel suntem noi în această privință! De-am învăța ceva din felul de gândire al lui Dumnezeu! Noi spunem uneori că cei care greșesc trebuie să vină la noi pentru a-și mărturisi vina. Dar nu le-a scris Pavel credincioșilor din Corint să primească din nou pe cel rătăcit, ca nu cumva să fie doborât de o tristețe excesivă?

Minunate sunt faptele lui Dumnezeu. Iona a uitat să se roage în cămăruță. A dormit chiar și în timp ce era furtună și toți ceilalți se rugau. Acum este condus într-o cămăruță foarte întunecată, în interiorul peștelui. Acolo Dumnezeu îi vorbește energic. Și acolo, unde iarba de mare se înfășura în jurul capului, a auzit ce avea Dumnezeu să-i spună prin Cuvântul și Duhul Său. Ce moment trebuie să fi fost pentru Iona când a fost aruncat în mare și a trebuit să se gândească: Acum mă duc la moarte, pe care o merit. Dar - este înghițit de un pește mare. Cu greu reușește să respire. Și totuși, el nu este chinat de suferințele trupului, oricât de teribile ar fi ele. Chinul sufletului este mult, mult mai mare. Noi am face numai un singur lucru: plini de marea noastră vinovăție față de un Dumnezeu de trei ori sfânt, am striga și am țipa către El. Temnița și întunericul din jurul nostru abia dacă le-am lua în seamă. Așa a fost cu Iona. Din ce în ce mai repede peștele își poartă ciudatul locuitor în adâncurile mării. Talazurile și valurile trec peste Iona. Tremurând, cutremurându-se, Iona privește total deznădăjduit spre o moarte sigură. Dar acum Dumnezeu și mântuirea Sa apar în fața ochilor spirituali ai lui Iona. Strămtorarea trupului său devine o oglindă a suferinței sale spirituale. El vede mânia lui Dumnezeu venind asupra lui din cauza păcatului său. Și - Iona se roagă!

Iona a strigat către Domnul Dumnezeuul său, a strigat către El în chinurile sufletului său. Am observat că mulțimea corăbierilor a strigat mai întâi la dumnezeii lor, dar apoi la Domnul? Și aceștia erau păgâni. Dar cum este cu Iona? Și el trebuie să apeleze la Domnul, la fel ca și cei netăiați împrejur. Iona spune, ca să zicem așa: „Tu, Doamne, ai făcut așa cum Ți-a plăcut”. El recunoaște că se află în această situație numai din cauza neascultării sale și că poate aștepta

salvarea numai de la Dumnezeu. A fost o lecție importantă pe care Iona a trebuit să o învețe „în cămăruță”, singur cu Domnul.

Ce s-ar fi întâmplat cu el în furtună și în închisoare dacă Dumnezeu nu ar fi fost un Dumnezeu al harului! Nimic nu-l putea ajuta în aceste circumstanțe decât numai harul nemărginit. Cu al său „la El este salvarea”, el recunoaște, după smerirea sa, că harul lui Dumnezeu a avut milă de el. Acum Iona exaltă; nu pentru că este un evreu favorizat sau un profet înzestrat; nu, el se bucură în Domnul său pentru că i s-a făcut parte de harul nemeritat.

Și iată că se ridică din nou întrebarea: „Este Dumnezeu numai al iudeilor? Nu este El și al națiunilor?”, la care nu poate exista decât un singur răspuns: „Da, și al națiunilor” (Romani 3.29). Toți au nevoie în același fel de mântuire, toți sunt la fel de dependenți de harul nemărginit al lui Dumnezeu. El este „un singur Dumnezeu care va îndreptăți circumcizia din credință și necircumcizia prin credință” (Romani 3.29-31). Iudeul este la fel de neascultător ca și păgânul. Acum, iudeii și neamurile trebuie să fie mântuiți pe baza aceleiași îndurări a lui Dumnezeu.

Iona nu a vrut să meargă la Ninive. Dar Iona trebuia acum să strige la Dumnezeu ca și corăbierii păgâni și să se întoarcă la Dumnezeu ca și ninivitenii. Aceasta este lecția lui Iona în pește.

În același fel Ninive, oricine ar vrea să fie, păgân, netăiat împrejur, străin de legământul și promisiunile lui Israel, la fel ca iudeul favorizat, la fel ca profetul înzestrat, favorizat, care locuiește într-un mormânt din cauza fărădelegilor sale, are nevoie de har. Peștele nu l-a aruncat pe Iona până când acesta nu a înțeles această învățătură. O vedem în exclamația cu care își încheie rugăciunea: „Salvarea este de la Domnul!”

Cât de ciudată este rugăciunea lui Iona în pântecul peștelui! Am observat și faptul că sună ca un psalm? Am analizat-o cu atenție, am comparat-o cu Psalmii și am observat că aceleași cuvinte se regăsesc și într-o serie întreagă de Psalmi. De aceea, unii spun că această rugăciune a fost compusă din diferiți psalmi. Cu toate acestea, acestea sunt cuvintele lui Iona. Iona era un profet care cunoștea foarte bine cuvintele Psalmilor. De aceea, nu este de mirare că în necazuri i-au venit în minte cuvintele mântuirii, combinate în mod minunat cu necazurile sale, astfel încât acestea au devenit propriile sale cuvinte. Nu ți s-a întâmplat în suferința ta ca un verset din Biblie sau o cântare spirituală să-ți vină în minte și apoi să urce la Dumnezeu ca propriile tale cuvinte?

Deci, cu siguranță, în această teribilă suferință, lui Iona i-au venit gânduri, așa cum i-au venit cândva lui David sau altor oameni ai lui Dumnezeu în împrejurări similare, și pe care el le-a rostit apoi ca rugăciune. Mai mult decât atât, nu sunt oare toți ai Săi conduși de un singur Dumnezeu, care, prin Duhul Său, trezește în ei aceleași gânduri și nevoi în toate timpurile?

În primul rând, Iona vorbește despre strâmtorarea sa. El știe de asemenea că Dumnezeu îl poate auzi chiar și din adâncul mormântului. Nu este aceasta experiența tuturor credincioșilor? În cele mai mari necazuri, Dumnezeu ne aude, chiar și atunci când acel necaz este cauzat de

propriul nostru păcat. Iona recunoaște că Domnul l-a condus în această strâmtorare. Din adâncuri, el strigă acum către El. Și acest lucru este extrem de important. Trebuie să recunoaștem mâna lui Dumnezeu asupra noastră, dacă vrem să avem parte de salvarea Lui.

În continuare el spune că Dumnezeu l-a alungat, dar are încredere că într-o zi se va bucura din nou de prezența lui Dumnezeu. O, acel binecuvântat „totuși”! Cât de des se întâlnește acesta în viața noastră! Cu teamă și speranță ne adresăm Dumnezeului nostru.

De două ori apoi Iona vorbește despre templul sfânt al lui Dumnezeu. El se știa proscris și foarte departe de Ierusalim. Cu toate acestea, el a avut încredere în harul lui Dumnezeu, care într-o zi îl va lăsa să vadă din nou templul sfânt. Ba mai mult, sufletul lui se impresiona atunci când se gândea la Domnul și avea siguranța că rugăciunea lui se înălța până la Dumnezeu și la templul Său sfânt. De aceea, nu numai că se roagă, ci și mulțumește. El este sigur că Domnul nu numai că îi va asculta rugăciunea, dar îi va trimite și ajutorul Său. „Mi-ai ridicat viața din groapă, Doamne, Dumnezeul meu!” (Iona 2.6). Aceasta este bucuria învierii.

De aceea el continuă: „Cei care se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2.8), adică pe Cel care este bunătate sau har. Așa făcuseră corăbierii păgâni. Ei au strigat mai întâi la zeii lor și, pentru că aceștia nu i-au putut ajuta, s-au întors la Domnul, pe care au ajuns să-L cunoască prin Iona. Având în vedere teribila desfășurare de putere, care s-a manifestat în furtuna puternică, toți au strigat către El. Însă Iona avea de gând să facă mai mult. El a vrut nu numai să se adreseze Domnului și să-I mulțumească, ci a vrut să plătească jurământul pe care I l-a făcut lui Dumnezeu în pântecul peștelui.

Ne putem imagina foarte bine ce jurământ ar fi putut fi acesta. Poate că a jurat în pântecul peștelui că de acum înainte va asculta de glasul lui Dumnezeu și va merge oriunde îl va trimite, chiar și în orașul păgân Ninive. El își dă seama că mântuirea nu poate veni decât numai de la Domnul. Totul poate veni numai de la El, singurul care poate răscumpăra și salva dintr-o stare jalnică.

Nu se vorbește oare pe drept de trei etape spre binecuvântare? Nu le avem aici pe toate trei în fața noastră? Iona și-a simțit *nenorocirea* și a experimentat *răscumpărarea*, care l-a eliberat de ea, dar cunoașterea răscumpărării provoacă *închinare*. Aceasta este ceea ce este exprimat în rugăciunea lui Iona. Este o adevărată mulțumire și arată ce s-a întâmplat în inima lui după ce a ajuns viu în mormânt, în pântecul peștelui.

Aceasta este întotdeauna calea lui Dumnezeu cu poporul Său. Prin moarte la viață, prin pierdere la câștig, prin cufundare la înviere. Poate că toate acestea sunt o școală grea, dar numai prin ea omul ajunge la smerenie și pocăință, dar aceasta, așa cum am mai arătat, duce la mântuire.

„Salvarea este de la Domnul!”

Dragostea-Ți neobosită / Sufletul ne-a liniștit,
Ca în pacea Ta să mergem / Spre locașul pregătit.
Bucuria Ta e mare
Să dai binecuvântare.
Dragostea-Ți lucrează-n veci.

Capitolul 3 – Iona în Ninive

„Planul lui Dumnezeu trebuie să se realizeze” (Isaia 46.10)

Acest cuvânt adresat poporului de profetul Isaia se potrivește și cu partea din istoria lui Iona, pe care o avem acum în față. Oricât de mult ar căuta oamenii să-L evite pe Dumnezeu, să acționeze și să umble după bunul lor plac, totuși voia lui Dumnezeu trebuie să se facă. Sfârșitul este întotdeauna glorificarea Lui.

Este adevărat că noi putem fi cauza unor mari întârzieri, dacă nu ascultăm de vocea lui Dumnezeu și nu acționăm așa cum Se așteaptă El de la noi să acționăm, sau dacă nu umblăm conform gândurilor Sale și pentru gloria Sa. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că sfatul Său se va împlini și că El, Cel Atotîntelept și Atotputernic, Își va îndeplini scopul.

Da Costa, un poet olandez, a spus cândva: „Când un tren deraiază, provoacă o staționare, pentru că este nevoie de mult mai mult timp pentru a readuce trenul pe șine decât a fost nevoie pentru a-l deraia.” Cât de adevărat este acest lucru! Odată ce un tren deraiază, apar întârzieri mari. Trenul în sine nu poate înainta, iar alte trenuri sunt întârziate de acesta. În diferite stații apar dificultăți în ceea ce privește planurile de călătorie ale multor persoane. Confuzia și numeroasele întârzieri pot fi cauzate de o deraiere minoră. Cu toate acestea, de cele mai multe ori este posibilă remedierea rapidă a defecțiunii, astfel încât trenul să își continue drumul pe linia prescrisă și să ajungă în cele din urmă la destinație.

Aceasta este o imagine potrivită a stării celor care se îndepărtează de Dumnezeu, pe care, în fond, Îl cunosc și Îl iubesc. Ei nu trebuie să fie profeți și slujitori ca Iona. Alții, de asemenea, pot aduce destulă confuzie pe calea vieții lor și pot provoca piedici la cei cu care intră în contact. Da, pot lua naștere întârzieri de mulți ani, până când Dumnezeu trebuie să intervină în cele din urmă cu putere. El știe cum să îndrepte lucrurile, știe cum să ajungă la scopul pe care îl are în vedere. „Planul lui Dumnezeu trebuie să se realizeze.”

Să ne reamintim, așadar, că acest cuvânt al profetului Isaia nu este nicidecum un pașaport ca să putem face sau nu face după voința proprie și ce nu este bine. Vai, câte întârzieri, confuzii, dificultăți și greutăți în călătoria vieții noastre ne-am provocat singuri. Suntem o pagubă pentru noi înșine și pentru alții și aducem umbre asupra mărturiilor noastre și ale altora. Dar este o mângâiere prețioasă să știm că Dumnezeu, în harul Său, în ciuda neajunsurilor și a

slăbiciunilor noastre, Își va îndeplini totuși în mod miraculos scopul. Nimic și nimeni nu poate zădărnici planurile Sale.

*

Al treilea capitol începe cu cuvintele: „Și cuvântul Domnului a fost către Iona a doua oară”.

Pentru a doua oară! În primul capitol se vorbește despre prima dată. „Și cuvântul Domnului a fost către Iona, fiul lui Amitai, zicând: «Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; pentru că răutatea lor s-a suit înaintea Mea.»”

Cuvântul Domnului, un mesaj de la Domnul, i-a fost adresat lui Iona. A fost foarte clar. Dar Iona nu s-a supus. El s-a lăsat influențat de sentimente naționale și, acționând după propria voință și gândire, a fugit la Iafu, pentru a se îmbarca de acolo spre Spania, când ar fi trebuit să plece spre est, spre Ninive. A fugit de la fața Domnului. De două ori ni se spune acest lucru (Iona 1.3,10). Devenise un slujitor necredincios. Stăpânul îi vorbise așa cum îi vorbise cândva lui Ilie, dar în timp ce acesta din urmă a adus mesajul casei regale: „În Numele Domnului, în fața căruia stau” (compară cu 1 Împărați 17.1), Iona a părăsit fața Domnului.

„Strigă împotriva lor”, a spus Domnul. Dar Iona se temea de bunătatea lui Dumnezeu, se temea că în cele din urmă va fi făcut de rușine ca profet și nu a vrut să anunțe judecata. Cunoaștem urmările triste. El ajunge în furtună și în pește. Și dacă Dumnezeu s-ar fi purtat cu Iona după dreptate, așa cum se aștepta să se facă cu Ninive, Iona ar fi trebuit să piară mizerabil. Dar ce bine că Domnul este milostiv, îndelung răbdător și mare în îndurare. El nu l-a lăsat pe Iona să piară în mare. El a comandat un pește, care l-a înghițit fără să-l rănească, astfel încât, în pântecul peștelui, Iona a avut ocazia să se întoarcă la Dumnezeu. A putut să-L cheme și să-L implore și a aflat ce Dumnezeu milostiv era Dumnezeul său. Dumnezeu l-a ascultat și a poruncit peștelui să îl scuie pe Iona înapoi pe uscat.

Acolo stă acum profetul. Poate nu departe de locul de unde a plecat. Este adevărat că nu știm în ce loc s-a întors pe uscat. Dar calea lui Dumnezeu este întotdeauna de așa natură încât noi trebuie să ne întoarcem în locul de unde ne-am abătut și apoi să o luăm de la capăt.

Iona este acum o dovadă a milei infinite a lui Dumnezeu și a puterii Sale dătătoare de viață. Acolo stă ca unul care a înviat din morți. Poate că înfățișarea lui trădează încă pericolul de moarte de care a scăpat. Poate că are încă capul împletit cu iarba de mare, dar - trăiește. Și Dumnezeu, care încă îl recunoaște pe Iona ca slujitor al Său, îi adresează cuvântul Său pentru a doua oară.

Ne-am gândit vreodată cât de des spune Dumnezeu: „Fă-o din nou; repetă!”? Iona nu a ascultat de vocea lui Dumnezeu, a fugit de prezența Lui, dar când s-a întors din drumul său, Dumnezeu îi oferă ocazia de a se revanșa pentru eșecul său. Petru nu a ținut seama de avertismentul Domnului, a căzut, s-a lepădat de Stăpân; dar când își recunoaște vina și plângând cu amar o mărturisește, Domnul îl restabilește, îl ia înapoi în slujba Sa și îi dă ocazia să repare ceea ce a greșit.

Atunci când un elev trebuie să rezolve o problemă dificilă de aritmetică la școală și nu are nicio dorință de a se strădui, gândindu-se poate mai mult la joacă decât la muncă, și nu reușește, profesorul este mâhnit. El își dă seama că nu lipsa de pricepere, ci lipsa de voință este cauza eșecului. Urmează pedeapsa, dar și: fă-o din nou! Acest lucru nu este plăcut pentru profesor. Încă o dată trebuie să-l supravegheze pe băiat, să-i verifice tema, poate să-i dea o pedeapsă. Este nevoie de răbdare. Dar nu există altă cale, pentru că sarcinile trebuie făcute. Fă-o încă o dată!

Mama o învață pe fiica ei să tricoteze, dar copila nu are nicio dorință și face greșeală după greșeală. Acum, mama trebuie să o pedepsească, să ridice copcile scăpate, să repare ce a tricostat greșit și să îl instruiască din nou pe copil. Acest lucru o costă foarte mult timp. Și apoi vine porunca: Acum încă o dată! Începe din nou! Căci fata nu trebuie doar să vadă ce a greșit, ci și să facă ceea ce nu a avut chef să facă la început. De asemenea, munca trebuie să fie bine făcută.

Face parte din educație să îi lăsăm pe oameni să facă un lucru din nou. Învățăm acest lucru de la marele și divinul Maestru prin modul în care își educă slujitorii. „Repetiția”, spunea un educator, „este mama tuturor învățăturilor”.

Petru, „încă o dată!”

Petru a avut ocazia, după ce și-a mărturisit vina și după ce Isus l-a restaurat într-o întâlnire specială, să îi facă pe alți să conștientizeze pericolele în care se aflau. O face cu curaj și credincioșie, nu pentru că a uitat eșecul său, ci pentru că își amintește cu durere amară cât de mult a greșit. Acum, pentru a doua oară, el vrea să fie un mesager corect al lui Dumnezeu. Acum este pregătit să comunice voința și gândurile lui Dumnezeu altora. Da, Petru, care a spus: „Nu-L cunosc pe Omul acesta” (Matei 26.72), mărturisește de șapte ori în epistolele sale despre prețiozitatea Persoanei lui Hristos și despre mântuirea prin harul Său.

Iona, „încă o dată!”

După ce și-a mărturisit vina pe corabie, după ce a strigat către Dumnezeu cu adâncă pocăință în pește și a primit iertare deplină, Iona are ocazia să le vestească ninivitenilor că Dumnezeu este un Judecător drept și că toți cei care nu ascultă de glasul Lui vor fi supuși judecății.

Acum Iona stă acolo. Este ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Oricum ai fi fost, Iona, vreau să te folosesc pe tine și pe nimeni altcineva, pentru că iertarea mea este deplină. Scoală-te și mergi în cetatea cea mare.”

De trei ori Domnul l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” (Ioan 21.15-17). El vrea să-l facă conștient de profunzimea căderii sale, să-i arate încrederea Lui în propria iubire și că se încrede în propriile forțe. În mod similar, Dumnezeu nu-i spune lui Iona, ca și prima dată, „Strigă împotriva lor”, ci adaugă: „Strigă strigarea pe care ți-o voi spune” (Iona 3.2). Pe de altă parte, El nu mai amintește răutatea ninivitenilor. Pentru că acum nu mai este vorba doar

de răul din Ninive; ci și răul din comportamentul lui Iona este de asemenea în fața ochilor Lui. Acum slujitorul nu trebuia să adauge nimic de la sine, ci doar să transmită mesajul lui Dumnezeu cu credincioșie oamenilor la care este trimis.

Iată, acesta este semnul robilor credincioși: „Eu îi zic acestuia: «Du-te!», și se duce; și la altul: «Vino!» și vine” (Luca 7.8). Despre îngerii se mărturisește că ei sunt „împlinitori ai cuvântului Său”, „ascultători de glasul cuvântului Său” (Psalmul 103.20-21).

Ce efort face Dumnezeu în a-Și aduce copiii, slujitorii și profeții până aici! Câtă înțelepciune există în călăuzirea Sa pentru a ne învăța să acționăm conform voinței Sale. Să ne gândim puțin la propria noastră istorie. De câte ori ar fi trebuit să acționăm altfel! De câte ori a trebuit să repetăm sarcina noastră și de câte ori a fost tot defectuoasă și a doua oară! Ce răbdare are Dumnezeu cu noi, o dată și de două ori, iar și iar se întoarce la noi! Căci El vrea să ne folosească pe noi, instrumente slabe, în slujba Sa. Am vrea și am putea noi să folosim astfel de servitori nepricepuți în serviciul nostru?

Propriile interese ale lui Marcu au avut întâietate față de cele ale Domnului, astfel încât apostolul Pavel nu a mai vrut să-l ia cu el în călătorie. Incapabil, el este dat la o parte. Dar când Marcu și-a revenit, a fost din nou folosit pentru a sluji în lucrarea Domnului. „El îmi este folositor pentru slujbă” (2 Timotei 4.11), scrie mai târziu același apostol. Și Dumnezeu se folosește de slujitorul neglijent de până atunci pentru a face să fie scrisă evanghelia Slujitorului Său *credincios*, Isus Hristos. De peste patruzeci de ori în această scurtă Evanghelie apare cuvântul „îndată”, care marchează atât de mult ascultarea slujitorului credincios. Ce frumos este!

Există încă o lecție specială pentru noi în acest sens. Cât de ușor suntem înclinați să îi condamnăm pe alții și cât de puțin suntem dispuși să îi ajutăm să se ridice din nou. Putem fi convinși că creștinii care și-au recunoscut și mărturisit neascultarea în școala Maestrului sunt cei mai potriviți pentru a le da celorlalți o impresie profundă despre harul și puterea dragostei Domnului nostru și pentru a le atrage atenția asupra lipsurilor lor viitoare, chiar și atunci când poate că nu și-au recunoscut și condamnat încă pe deplin răul din rădăcină și nu au stârpit definitiv răul din rădăcină. Aflăm acest lucru din istoria lui Iona.

Iona este profund afectat de harul Domnului. El trece cu succes cel de-al doilea test. Când Stăpânul îl cheamă a doua oară, el nu răspunde, așa cum scrie în parabola celor doi fii: „«Nu vreau»; dar după aceea, părându-i rău, s-a dus”; și nici nu spune: „«Mă duc, Doamne», și nu s-a dus” (Matei 21.28-30). El acționează ca „al treilea Fiu” (cu respect fie Domnul numit astfel de data aceasta), marele și credinciosul Slujitor al lui Dumnezeu, care a acționat cândva în ascultare desăvârșită. El a spus: „Mă duc!”, și S-a dus.

În interiorul peștelui, Iona a învățat să fie ascultător fără să contrazică, pentru că acolo a avut parte de puterea și dragostea iertătoare a lui Dumnezeu. Cu această putere, el pornește acum spre marea cetate, care ne este descrisă ca fiind un oraș mare cât trei zile de mers. Misiunea sa a fost extrem de dificilă. Cetatea, în care a intrat el, era foarte mare și mare era păcatul

locuitorilor ei. Dar mare era și Dumnezeu său, sub a cărei protecție nu avea de ce să se teamă.

Iona a plecat „după cuvântul Domnului”. Domnul îi spusese să strige mesajul pe care i-l va da. Cuvântul Domnului dă puterea de a face orice, puterea de a merge, puterea de a vesti Cuvântul. Ei „vesteau ... Cuvântul Domnului” (Faptele apostolilor 15.35). Noi predicăm din ascultare; Domnul a lăsat o poruncă care trebuie îndeplinită. De aceea nu vrem și nici nu trebuie să predicăm propriile noastre gânduri, ci ceea ce a spus Dumnezeu Însuși. Nimic nu trebuie atenuat, nimic nu trebuie înăsprit, nimic nu trebuie îndepărtat, nici adăugat. Trebuie să vorbim ca și cum am fi gura Domnului. Uneori vom vorbi cu cuvinte ca un ciocan sau ca un foc, apoi ca un balsam vindecător, cuvinte ca aurul prețios, apoi ca o sabie cu două tăișuri, cuvinte care distrug orice speranță, iar apoi cuvinte care vindecă și ridică.

Vom vedea că Iona nu a învățat aceasta din urmă, deși a adus mesajul lui Dumnezeu la Ninive, conform cuvântului Domnului.

*

Iona a început să intre în cetate cale de o zi. Iată ce ne spune simpla relatare biblică. Dar ce a precedat această relatare simplă? Profetul a trebuit să facă o călătorie lungă, să traverseze Palestina, apoi pe drumul nesfârșit al caravanelor prin Damasc până în Asiria.

Dumnezeu l-ar fi putut muta pe Iona chiar la Ninive, după ce peștele l-a aruncat. Despre Filip, care se îndrepta spre Gaza, citim că a fost găsit la Asdod (Faptele apostolilor 8.40). Este o ușurință pentru Dumnezeu să aducă deodată un slujitor în alt loc. Să ne gândim la Ilie, care a luat-o înaintea cailor iuți ai lui Ahab. Dar Dumnezeu nu a acționat astfel cu Iona. Iona trebuia să simtă că a mers pe un drum propriu. În timpul lungii călătorii a avut ocazia să reflecteze asupra neascultării sale și să se întărească în har. Apoi, când a ajuns la Ninive, a văzut ce câmp imens de lucru îl aștepta. Ce cetate! O cetate cât trei zile de călătorie. Istoricii relatează că avea un zid înalt de 30 de metri, atât de lat încât trei care puteau trece pe el unul lângă altul. Pe zid erau douăzeci și cinci de turnuri, fiecare înalt de șaiszeci de metri.

De ani de zile se fac săpături în Asiria, a cărei capitală a fost Ninive, și s-au găsit rămășițe de clădiri antice și fragmente de zid, toate inscripționate, confirmând adevărul Bibliei, care vorbește despre măreția și gloria acestui oraș.

Proorocul Naum spune despre Ninive aproximativ o sută de ani mai târziu: „Prădați argintul! Prădați aurul! Pentru că fără sfârșit este comoara splendidă a tuturor vaselor de preț.” „Ți-ai înmulțit negustorii mai mult decât stelele cerului” (Naum 2.9; 3.16). Ce bogăție!

Deci, această cetate comercială, ai cărei negustori adunaseră toate comorile pământului, era și o cetate cu o bogată viață vegetală și animală. Nu vorbește oare istoria lumii despre frumoasele grădini ale acestei cetăți? Nu vorbește oare Biblia de multe vite, în afară de o sută douăzeci de mii de copii minori? Între un complex de patru districte existau câmpii mari pentru turme. Dar marea bogăție a devenit cauza căderii cetății Ninive. Cât de des abundența

și prosperitatea devin o capcană pentru oameni. Se fac multe rugăciuni pentru cei săraci și pentru toți cei care sunt în nevoie. Dar ar trebui să ne rugăm și pentru cei bogați. Cu ceva timp în urmă, câțiva credincioși s-au adunat să se roage pentru un frate care devenise foarte bogat. Bogăția nu pusese încă stăpânire pe el, așa că ei s-au simțit îndemnați să strige către Dumnezeu pentru ca El să îl ferească pe frate să nu devină arogant și să nu-și pună nădejdea în bogății, ci mai degrabă să le folosească „pentru a se îmbogăți în fapte bune” (1Timotei 6.17-19).

Dumnezeu a văzut bogăția din Ninive, a văzut și mândria și risipa. El a văzut că se apropie momentul judecății, al răsturnării, pentru că nu mai putea suporta cetatea. De aceea l-a trimis pe slujitorul Său, pentru că „El nu are nici o plăcere în moartea păcătosului”. El a vrut să avertizeze cetatea, pentru ca ea să scape de judecata care urma să vină.

Prin urmare, Iona a trebuit să predice *împotriva* cetății Ninive. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat singur în această situație. A mers cu el. În puterea Sa, Iona a pătruns în cetate predicând cale de o zi.. „A strigat și a zis: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!»”. Cuvinte scurte, dar bogate în conținut. Acesta nu va fi fost întregul conținut al predicii sale, dar a fost, în rezumat, tema predicii sale. Dumnezeu Însuși îi va fi dat timpul de patruzeci de zile, pentru că el trebuia să predice doar ceea ce Dumnezeu îi punea în gură.

Numărul patruzeci este un număr simbolic și semnifică o perioadă de încercare, verificare și purificare, dar în același timp și de responsabilitate. Și aici acest număr este folosit în acest sens. Patruzeci de zile de amânare a judecății le-au dat ocazia de a se verifica pe ei înșiși și de a se întoarce de la căile rele. Cât de puternică trebuie să fi fost predica lui Iona! Un străin înfricoșător și-a ridicat fără teamă glasul în piețe și pe străzi, anunțând o judecată iminentă și teribilă ca urmare a păcatului și a nelegiuirii!

Și ce s-a întâmplat? Predica lui Iona a făcut o impresie profundă. Probabil că niciun predicator nu a obținut vreodată un asemenea efect. Nu a existat doar o trezire a câtorva, ci a tuturor. Toată cetatea, bogați și săraci, cei de sus și cei de jos, cei mari și cei mici, au crezut în cuvântul lui.

Cât de frumoase sunt cuvintele Sfintei Scripturii: „Și oamenii din Ninive L-au crezut pe Dumnezeu și au vestit un post și s-au îmbrăcat în sac, de la cel mai mare al lor până la cel mai mic al lor. Și cuvântul a ajuns la împăratul din Ninive; și el s-a ridicat de pe tronul lui și și-a scos mantia de pe el și s-a acoperit cu sac și s-a așezat în cenușă. Și a făcut să se audă și să se vestească în Ninive, prin hotărârea împăratului și a mai-marilor săi, zicând: «Nici un om, nici animal, din cireadă sau din turmă, să nu guste nimic, nici să nu pască, nici să nu bea apă; ci și om și animal să se acopere cu sac și să strige tare către Dumnezeu și să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea și de la violența care este în mâinile lor. Cine știe dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și Îi va părea rău și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale, ca să nu pierim?» (Iona 3.5-9). –

Cum a fost obținut acest succes glorios, această pocăință deodată a unui oraș întreg? Oamenii din Ninive „s-au pocăit la propovăduirea lui Iona”, citim de două ori în evangheliile prin gura Domnului (Matei 12.41; Luca 11.32).

Iona cu siguranță a chemat cu mare putere de convingere; probabil că și persoana lui a făcut impresie. Dar, cu siguranță, seriozitatea sa; mai presus de toate, mesajul său în sine.

Acestea sunt două lucruri importante în predicarea Cuvântului: Mesajul cu toată seriozitatea și cu convingerea fermă că l-am primit de la Dumnezeu Însuși pentru a-l transmite altora. Credeți că Iona le-a spus locuitorilor din Ninive că a fugit de Domnul și că, mai târziu, Dumnezeu l-a însărcinat a doua oară? Credeți că Iona ar fi vorbit despre furtună și ar fi povestit despre peștele în al cărui pântec a fost? Nu știm. Este posibil, chiar foarte probabil, ca ascultătorii să fi auzit ceva din istoria lui, astfel încât Iona să fi fost în fața lor ca un semn real și ca unul care a fost salvat în mod minunat de la moarte. De aceea Ninive a ascultat glasul lui ca pe un glas din cer.

Istoria universală ne spune, și este confirmată de arheologie, că Ninive trecea printr-o criză în acea perioadă. Acest lucru a făcut cu siguranță ca acel oraș să fie mai dispus să asculte predicatorul care stătea în fața lor ca unul trimis din cer. Dar nici măcar această circumstanță nu ar fi putut duce singură la convertire. Dacă cineva învie din morți, „nici măcar atunci nu se vor lăsa convingși”, aflăm din gura lui Avraam (Luca 16.31).

Nu, criza, seriozitatea mesajului și puterea predicii au lucrat împreună, dar Duhul lui Dumnezeu a fost cel care a adus pocăința în inimile locuitorilor din Ninive. Nu este aceasta o nouă minune a lui Dumnezeu? Duhul lui Dumnezeu începuse deja să lucreze în Ninive înainte de venirea predicatorului. Duhul lui Dumnezeu a fost cel care a dat putere mesajului Său; Duhul lui Dumnezeu a făcut ca Cuvântul să intre în inimi și să-i aducă pe oameni la convertire.

„Prin Duhul Meu se va face.”

Fie ca acest lucru să fie o mângâiere pentru toți predicatorii Săi și pentru toți copiii lui Dumnezeu: Dumnezeu îl binecuvântează pe cel care proclamă mesajul Său cu deplină convingere și El lucrează prin Duhul Său în inima și conștiința ascultătorilor.

Nu trebuie să ne gândim aici la o naștere din nou reală „din apă și din Duh” (Ioan 3.5). Era vorba, în primul rând, de o convertire națională la Dumnezeu, de o credință în Dumnezeul lui Iona, în cuvintele pe care El a lăsat să le fie predicate. Cu toate acestea, cât de mare, puternic și glorios este ceea ce găsim aici! Este o mărturisire națională a păcatului. Conștientizarea unei întregi cetăți: „Suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu cu tot ce avem și cu tot ce se găsește la noi, totul este întinat.” Și apoi: un strigăt insistent, plin de căință, către Dumnezeu pentru milă. Pocăința s-a manifestat în fapte. Toți se abțineau de la mâncare; chiar și animalele trebuiau să postească, - pentru că vitele nu-și primeau hrana, au început să răcnească. Și astfel, în această cetate extrem de mare, rugăciunea poporului se amesteca cu răcnetul vitelor. Tot ce era în oraș, mare și mic, își mărturisea public vina; oamenii plâneau și se tânguiau în case, pe câmp, în grajduri. Era ca un singur strigăt către Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm, desigur, că ne aflăm aici, pe pământ oriental, unde bucuria și tristețea sunt exprimate în felul lor specific. Chiar dacă observăm toate acestea, rămâne faptul unei căințe ciudate generală și profundă. Oamenii s-au smerit cu pocăință înaintea lui Dumnezeu pentru că au crezut cuvântul Domnului vestit prin gura lui Iona.

Cu toate acestea, există un lucru pe care nu trebuie să-l trecem cu vederea. În parte, pocăința publică a fost făcută la porunca împăratului; versetul 7 indică clar acest lucru. Acest lucru ne amintește de zilele noastre publice de pocăință și rugăciune în vremuri de nevoie. Peste tot în țară, bisericile sunt atunci deschise, pentru ca oamenii să implore mila lui Dumnezeu. Aici, însă, totul a fost exprimat într-o măsură mult mai mare. Aici împăratul a mărturisit public vina tuturor; era mâhnit de păcatele sale și a cerut același lucru de la fiecare locuitor pentru a evita, dacă era posibil, judecata. El a trimis o proclamație ca fiecare să postească, să jelească și să strige către Dumnezeu; ca fiecare să se pocăiască personal de căile sale rele și de nelegiuirea faptelor sale.

Împăratul văzuse răul. Și-a dat seama cât de dreaptă era judecata anunțată, dar avea și o inimă pentru poporul său. Nu i-a fost rușine să se socotească public cu Dumnezeu. El și-a exprimat credința în mila lui Dumnezeu și a sperat că El se va întoarce din focul mâniei Sale. Din faptul că această pocăință nu a produs roade durabile, trebuie să concluzionăm că nu a fost suficient de profundă, cel puțin nu la toți. Căci un secol mai târziu, când Naum și-a proclamat profeția despre Ninive, a trebuit să spună: „Vai de cetatea sângeoasă! Este plină toată de minciuni și de violență” (Naum 3.1).

Oamenii din Ninive s-au pocăit în zilele lui Iona. Dar cât de repede a fost uitată durerea! Când pericolul a trecut, a dispărut adesea și efectul asupra inimii și conștiinței. O pocăință din frică nu stă în picioare. Trebuie să fie o întristare reală, evlavioasă a inimii. Numai o astfel de convertire va fi de durată. Cât de mulți oameni se trezesc într-o perioadă de boală și jură să-și schimbe viața, dar când răul trece uită de tot și își continuă vechea viață.

Mai târziu, din nou, lucrurile au mers atât de rău cu Ninive încât a trebuit să fie măturată până la urmă. A venit judecata și Ninive a dispărut de pe fața pământului. În anul 612 î.Hr. orașul a fost devastat de Nabopolassar, tatăl lui Nabucodonosor. Și acum, când călătorii ajung în regiunea Ninive, găsesc acolo doar două creste lungi de dealuri, înalte de vreo șase metri. Unul dintre acestea se numește Nebu-Junus, „Dealul lui Iona”, ca o amintire pentru toate timpurile a judecății lui Dumnezeu pe care o anunțase acest profet.

Dar haideți să repetăm: în zilele lui Iona, judecata a fost prevenită datorită pocăinței naționale a poporului; marea cetate nu a fost distrusă, cu toate că Iona a vestit judecata. Dumnezeu a avut milă de cetate pentru că locuitorii s-au întors la El. „Cine știe”, zice împăratul, „dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și Îi va părea rău, și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale, ca să nu pierim!” Ce proclamație emoționantă, împărătească, nu-i așa!

O, dacă și în vremea noastră orașul și țara ar asculta glasul Domnului! Din fericire, chiar și astăzi există oameni în funcții înalte care îi conduc pe oameni în mărturisirea păcatelor lor, încrezându-se în mila lui Dumnezeu. Dar cât de puțini țin cont de exemplul lor!

*

„Este Dumnezeu numai al iudeilor?”, întreb din nou împreună cu apostolul (Romani 3.29). Și iarăși răspund: Nu, El este și Dumnezeul neamurilor.

Harul este abundent. Ierusalimul și Ninive au fost păstrate prin același har (1 Cronici 21; Iona 3).

Iona în pântecul peștelui este un semn. El este un model al lui Hristos în suferințele și învierea Sa. De asemenea, Iona în Ninive este un semn. El este aici un model al lui Hristos, care vestește tuturor oamenilor mântuirea Domnului.

Însă Hristos nu a fost proclamat ca Mântuitor al națiunilor decât după ce a murit și a fost înviat. Grecii care au dorit să-L vadă în timpul vieții Sale au fost respinși (Ioan 12.20-24).

Mai întâi, bobul de grâu trebuia să cadă în pământ și să moară. Și atunci va aduce roade din belșug. Hristos a murit pentru poporul lui Israel, dar nu numai pentru popor, ci pentru a aduna la un loc pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați (Ioan 11.52). Încă din timpul vieții Sale - după ce a fost respins de Israel - samaritenii l-au numit Mântuitorul lumii. Iar Hristos Însuși a spus că Își va da viața pentru ca lumea să fie mântuită (Ioan 3.17).

Iona în pântecul peștelui, așa cum am menționat mai devreme, este, de asemenea, un semn al lui Israel. El este un model al poporului care va ajunge la cunoașterea vinovăției sale și va striga către Dumnezeu în necazul său și care va fi salvat a treia zi și va fi scos din marea sa suferință pentru a se trezi spiritual și național.

De asemenea, Iona în Ninive este un model pentru Israel. Căci în acea a treia zi, Israelul convertit va fi iertat de Dumnezeu. El va fi însărcinat să proclame mesajul de mântuire către națiuni, pentru convertire și binecuvântare. Din acest motiv, nu avem nicio descriere a călătoriei lui Iona la Ninive. Imediat după ce a fost salvat din pântecul peștelui, îl vedem acolo ca predicator. Ce efect puternic a avut scurta sa predică! În actuala dispensație a harului, așa ceva, la această scară, nu se întâmplă. Acesta este încă viitor. În acel timp, însă, când poporul lui Israel, umplut de Duhul lui Dumnezeu, își va putea urma chemarea, națiuni întregi vor fi cu adevărat instruite. Gemetele creației vor înceta (așa cum s-a întâmplat în Ninive după pocăința poporului) și va începe un timp de mare bucurie și binecuvântare.

Este frumos că împăratul păgân are o oarecare cunoaștere a gândului lui Dumnezeu. El se exprimă ca un profet. Îi auzim pe Amos și pe Ioel exprimând un astfel de „cine știe” – „poate” – cu privire la Iuda și Israel (Amos 5.15). Este un „cine știe” legat de întrebarea: Nu va fi Dumnezeu milostiv dacă vom lăsa răul și vom face binele?

Dumnezeu ia aminte la orice mărturisire. Chiar și atunci când împăratul păcătos Ahab s-a smerit, Dumnezeu l-a ascultat, deși El, Atotștiutorul, cunoștea că Ahab era călăuzit mai puțin de o pocăință sinceră, și mai mult de teama de moarte și de judecată. Din cauza smeririi sale, judecata a fost amânată. David spune: „Am spus: Voi mărturisi Domnului fărădelegile mele și Tu, Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu” (Psalmul 32.5). Ar fi bine ca toată lumea să-și

amintească faptul că aceasta este condiția prealabilă pentru iertare. Pe de altă parte, putem conta cu siguranță pe iertarea lui Dumnezeu dacă venim cu o mărturisire sinceră. Omul trebuie să se plece sub mâna puternică a lui Dumnezeu, apoi El îl va înălța. În ceea ce privește Ninive, citim: „Și Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a făcut” (Iona 3.10).

Este deci Dumnezeu om, ca să Se poată căi de ceva, pe care El Însuși Și l-a propus? Oare nu știe El totul dinainte? Îl putem privi pe Dumnezeu din două părți: mai întâi ca pe Cel al cărui plan va rămâne în picioare în ciuda tuturor faptelor și păcatelor oamenilor, apoi ca pe Cel care, ca și noi, oamenii, se lasă întreat și Își retrage o judecată anunțată, atunci când Îi cerem iertare. Din acest ultim punct de vedere trebuie să ne gândim aici la Dumnezeu. Dacă deja omul slab, văzând răul, îl pedepsește pe acesta, iar pe de altă parte își retrage mâna atunci când are sentimentul sincer de vinovăție, cu atât mai mult marele și milostivul Dumnezeu va acționa astfel. Să observăm bine că se spune: „Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că li-l va face”. Astfel, El a văzut atât faptele lor, cât și întoarcerea lor de pe căile rele. Nu era vorba doar de cuvinte, nu era doar o proclamare; nu, erau fapte, iar acestea dădeau mărturie despre faptul că faptele rele fuseseră întrerupte. Aceasta a fost ceea ce a atins inima lui Dumnezeu și L-a făcut să Își retragă mâna întinsă pentru judecată.

Cu toate acestea există încă ceva mai bun decât îndreptățirea prin fapte. În timp ce noi auzim aici: „Și Dumnezeu a văzut *faptele* lor”, citim în 1 Samuel 16.7 că Dumnezeu se uită la *inimă*. Pocăința națională și o mărturisire a vinovăției manifestată prin fapte sunt ceva care place inimii lui Dumnezeu, evită pedeapsa Sa și aduce binecuvântare. Dar, adesea, aceasta nu durează mult timp. Pe de altă parte, ceea ce are valoare eternă este convertirea inimii. Fie ca cititorul să se gândească la asta!

Dumnezeu ne cunoaște pe deplin. El știe dacă ne-am condamnat cu adevărat.

El L-a trimis pe Fiul Său, care este mai mult decât Iona, să ne propovăduiască. Acum ne aflăm sub judecata lui Dumnezeu și mânia lui Dumnezeu rămâne asupra noastră dacă nu credem în Fiul Său, Mesagerul Său.

Ce slujitor credincios a fost Isus! Ce Persoană înălțată și glorioasă! Pentru bieții păcătoși a murit și a înviat. Și acum vă întreb: A fost Isus acceptat? Au ascultat ei vocea Lui? Cum s-a descurcat El în țara căreia Dumnezeu i-a dat binecuvântări atât de bogate, în mijlocul poporului care primise legăminte și promisiuni? Bărbații din Ninive au ascultat de predica lui Iona, dar Israel nu a dat atenție glasului Domnului.

Milioane de păgâni L-au ascultat pe Isus; dar nu cumva creștinismul a luat și el calea lui Israel? Oare nu auzim și astăzi strigătul de durere al Domnului nostru: „Oamenii din Ninive (...) s-au pocăit la vestirea lui Iona; și, iată, aici este mai mult decât Iona!” (Matei 12.41).

O, de nu s-ar amâna convertirea! În curând, timpul de har limitat de Dumnezeu se va sfârși! Să fim atenți la glasul de chemare al lui Isus pentru a scăpa de judecată! Ca să cădem în

genunchi și să ne mărturisim păcatele, ca să putem avea parte de mila veșnică a lui Dumnezeu!

Isus este Mântuitorul lumii. El a venit să caute și să salveze ceea ce era pierdut.

Eu vreau să cânt al Tău har mare,
Ce azi odihne-mi dă deplin,
S-ador a Ta iubire mare,
O, Dumnezeule divin!
De pe căi rele, haru-l scoate
Pe păcătos, pe cel pierdut
Și ca pe-un fiu, ce vine-acasă,
Iubirea îl întâmpină.

Capitolul 4 – Iona sub ricin (qiqaiion)

„Nu spuneți în Gat, nu vestiți pe străzile Ascalonului, ca să nu se bucure fiicele filistenilor.”
La acest cuvânt din 2 Samuel 1.20 trebuie să ne gândim involuntar, când citim ce ni se spune aici în capitolul patru despre Iona.

Cât de trist se prezintă din nou aici profetul Domnului! După ce ni se spune că Dumnezeu S-a întors de la răul pe care zisese că-l va face cetății Ninive, ni se spune: „Și aceasta nu i-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat” (Iona 4:1).

Ce a fost ceea ce l-a supărat pe Iona? Putem avea încredere în urechile noastre? El, care chiar scurt înainte gustase harul copleșitor al lui Dumnezeu ca un păcătos nenorocit, se arată acum ca un fariseu adevărat. El Îl învinovățește pe Dumnezeu pentru fuga lui, așa cum Adam L-a învinovățit pe Dumnezeu că femeia, pe care El i-a dat-o, l-a făcut să păcătuiască. În loc să se cufunde în închinare și să se bucure de harul bogat al lui Dumnezeu și de mila Sa infinită, Iona face o rugăciune în care Îl acuză pe acest Dumnezeu milostiv și se justifică pe sine. Cât de clar vedem aici natura încăpățânată a omului, care stă total în contradicție cu mila de nedescris a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu intră în dialog cu profetul care îl muștră. Cu răbdare, dar în mod emoționant, Dumnezeu Își apără prin cuvânt și imagine iubirea față de o lume sărmană și păcătoasă, pe care vrea să o cuprindă cu brațele Sale salvatoare, pentru a o lăsa să guste pentru totdeauna mântuirea Sa.

Există bucurie în cer, în fața îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăiește. Dar aici vedem un slujitor al Domnului care devine nemulțumit și chiar mâniș, pentru că Dumnezeu s-a lăsat rugat atunci când o întregă cetate s-a plecat și s-a smerit în fața Lui înainte de expirarea perioadei de grație de patruzeci de zile.

Acest lucru este atât de evident la el încât nu-și poate ascunde gândirea rea. În loc să exalte de bucurie în fața îndurării pline de har a lui Dumnezeu, el este de nedescris de supărat că orașul Ninive este cruțat de Dumnezeu. Israelul lipsit de spirit autocritic, înălțându-se deasupra tuturor națiunilor, este reflectat aici în Iona. Desigur, Israel a avut privilegii glorioase. Dar nu i-au fost ele acordate numai prin har? Și se poate vorbi de restabilirea lui Israel altfel decât pe baza harului?

Oare Iona nu a învățat încă nimic? Credea el, când s-a dus la Ninive, că Dumnezeu S-a schimbat atât de mult încât judecata va trebui să fie executată în orice caz? Și cât de bine înțeleșese el la început că Dumnezeu va avea milă de cetate dacă locuitorii ei vor mărturisi cu pocăință păcatele lor.

Dar Iona nu este singurul care învață greu. Nu s-a dus Lot a doua oară la Sodoma? Nu și-a arătat Ezechia cu o inimă vanitoasă și mândră, după ce a avut parte de minunea cu arătătorul ceasului solar și după vindecarea minunată, toate comorile trimișilor din Babilon? (Isaia 38 și 39). Și nu am căzut noi, chiar și după muștrări serioase, în același păcat mai târziu? Să fim, așadar, prudenți în a judeca. Dar să ne întristăm profund și pentru că inimile noastre sunt așa de rele, că uită mereu lucruri pe care Dumnezeu dorește atât de mult să le întipărească în inimile noastre.

Profeția lui Iona nu s-a împlinit. Nu vor râde acum cei netăiați împrejur? Prin har, afecțiunea lui Dumnezeu s-a îndreptat acum spre *păgâni*. Iona nu a putut suporta acest lucru; s-a mâniat. Nu era în joc onoarea lui de profet? De aceea, la sfârșitul straniei sale rugăciuni, el spune: „Și acum, Doamne, Te rog, ia-mi viața, pentru că este mai bine pentru mine să mor decât să trăiesc” (Iona 4.3).

Dar când Dumnezeu îl întreabă apoi: „Bine faci tu că te mâni?” el nu dă niciun răspuns, ci fuge. Este adevărat, de data aceasta nu fuge pe o corabie, dar dovedește un spirit care nu lasă loc pentru har. El iese din cetate, cetatea față de care nu are milă. Ce duritate a inimii!

Trebuie să se întoarcă acum iarăși în pânțelele peștelui? Sau trebuie să fie aruncat în mare, ca să fie înghițit de valuri fără salvare? Cu siguranță că ar fi meritat-o.

O, cât de des ne îngreunăm singuri calea! De ce nu a rămas Lot cu Avraam? De ce a adus David o sabie asupra casei sale? De ce nu ne condamnăm pe noi înșine, ca să nu avem nevoie să fim pedepsiți de Dumnezeu?

Glasul lui Dumnezeu a vorbit. Era glasul înțelepciunii. Dar urechea și inima lui Iona erau surde. A fugit de fața lui Dumnezeu, în afara cetății. Și acum Dumnezeu îi dă o nouă lecție în pomul miraculos care se ofilește. „Iona s-a așezat spre răsăritul cetății. Și acolo și-a făcut o colibă și stătea la umbră în ea, până va vedea ce se va întâmpla cu cetatea” (Iona 4.5).

Nu numai că este obosit de viață și, asemenea lui Ilie, dorește să moară într-un ceas de deznădejde, nu, în afară de aceasta el așteaptă judecata lui Dumnezeu, care, potrivit lui, se va abate asupra cetății care s-a întors pocăită la Dumnezeu.

*

În acest ultim capitol al cărții profetice ni se arată cel mai clar cum acționează Dumnezeu în iubirea și bunătatea Sa de nepătruns, dar și ce este omul în iubirea sa de sine nemăsurată și în îndreptățirea sa de sine nemărginită. În fața bunătății infinite a lui Dumnezeu, duritatea omului se arată cu o claritate înfricoșătoare.

Aici ni se înfățișează cu acuratețe modul în care omul se gândește doar la el însuși și, chiar în ciuda evlaviei sale, este capabil să-i dea la o deoparte pe ceilalți. În timp ce Dumnezeu se arată întotdeauna în dragoste, omul îl acuză de nedreptate. Cu adevărat, Dumnezeu „nu are nici o plăcere în moartea celui rău, ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33.11). Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2.3). „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

Nu există chiar și astăzi oameni, „profeți”, care, asemenea lui Iona, devin mânioși când este vestită această Evangheliie a harului gratuit al lui Dumnezeu?

*

Cu toate acestea, în anumite circumstanțe, poate fi bine dacă mânia noastră se trezește. „Mâniați-vă și nu păcătuiți”, ne spune apostolul (Efeseni 4.26). Există lucruri care trebuie să ne stârnească indignarea noastră dreaptă. Domnul Isus i-a privit cu mânie pe iudeii împietriți (Marcu 3.5). Dar la noi, soarele nu trebuie să apună peste o astfel de mânie. Cât de ușor altfel devine o furie greșită. Spurgeon a spus: „Mânia noastră sfântă fuge atât de ușor de noi”. La urma urmei, repetăm: Există o mânie permisă, o mânie sfântă, dreaptă.

Totuși, mânia care s-a manifestat la Iona a fost doar un semn profund întristător al modului său unilateral de gândire. Mai târziu, Dumnezeu îl întreabă a doua oară pe Iona: „Bine faci tu că te mânie?”, adăugând: „din cauza plantei”. Acum, Iona, în împietrirea sa, îndrăznește să exclame: „Bine fac eu că mă mânie, până la moarte” (Iona 4.9). Sentința lui a fost pentru ofilirea rapidă a plantei miraculoase. Astfel, el a considerat justificată mânia sa din cauza acestei plante „născută într-o noapte”.

Dar acest al doilea răspuns al său este la fel de nepotrivit ca și tăcerea și mânia sa la prima întrebare. Oamenii mânioși nu știu ce fac și ce spun. Uneori sunt chiar furioși pe binefăcătorii lor. Cu puțin timp înainte, Dumnezeu răspunsese atât de minunat la rugăciunea lui Iona, iar acum el se întoarce împotriva Salvatorului său. „Salvarea este de la Domnul,” a fost finalul rugăciunii sale în pântecul peștelui și deja este mânios că acest cuvânt este valabil și pentru Ninive.

Cât de mic devenise Iona în pântecul peștelui, cămăruța lui de rugăciune! Dar cât se înalță el din nou, acum când se poate mișca liber!

Am vrea să ne rugăm mai mult pentru toți slujitorii Domnului, căci, așa cum am văzut din istoria lui Iona, este posibil ca ei să uite cu ușurință de lucrarea lui Dumnezeu și să se manifeste într-un duh atât de trist și să arate o astfel de gândire greșită. Fie ca toți frații și toate surorile în Hristos să se roage mai mult și mai intens pentru toți cei care au fost chemați într-un mod special în lucrarea Lui! Atunci va fi mai puțină gândire carnală și se va arăta mai multă putere a Duhului și o binecuvântare sporită.

Am citit cu ceva timp în urmă despre un slujitor al Domnului care a predicat Evanghelia într-o sală din Londra cu binecuvântări minunate, așa cum nu mai experimentase niciodată. Nu a înțeles cauza, dar I-a mulțumit lui Dumnezeu. După un timp, a primit o scrisoare de la o femeie bolnavă credincioasă, care era pe cale să plece acasă. În ea scria: „Înainte de a muri trebuie să vă mărturisesc ceva care nu este spre slava mea. M-am certat cu Dumnezeu, am fost mâniată pe El. Nu puteam să suport să fiu bolnavă și ca lucrurile să se înrăutățească tot mai mult în cazul meu. Am vrut să fiu sănătoasă, pentru a putea face ceva pentru El. Am întrebat: „De ce Tu, Dumnezeule, permiți acest lucru? La urma urmei Îți aparțin și aș vrea cu plăcere să Te slujesc. Dar Dumnezeu mi-a vorbit, punându-mi întrebări serioase, până când a trebuit să răspund: O, Dumnezeule meu, fă-mă acum un instrument folositor pentru Tine, chiar dacă zac aici pe un pat de boală! Și Dumnezeu m-a învățat să mă rog pentru dumneavoastră. Am auzit că ați venit aici pentru a predica Evanghelia. Așa că m-am rugat ca El să vă binecuvânteze din belșug predicile dumneavoastră, să vă dea gândurile și cuvintele potrivite pentru a ajunge la inimile oamenilor. Și asta am vrut să vă împărtășesc acum, pentru că sfârșitul meu este aproape și altul îmi preia munca.”

O, de s-ar întâmpla mai mult astfel de lucruri! Dacă Dumnezeu ar fi chemat mai mult pentru a binecuvânta Cuvântul, predicatorii, scrierile și așa mai departe. Este necesar să ne rugăm ca El să aducă dispoziția corectă în inimile predicatorilor și scriitorilor, pentru ca ei să-și facă lucrarea numai pentru Dumnezeu, conduși de dragostea lui Hristos.

Dar dacă rugăciunea este atât de dorită pentru slujitorii Domnului, care oricum posedă o anumită măsură de viață spirituală, cu atât mai mult toți copiii lui Dumnezeu au nevoie de o astfel de mijlocire! Cât de puțin zel și devotament se vede adesea pentru lucrarea Domnului! Cât de repede se lasă cineva condus de carne! Despre Ioan de pe insula Patmos citim că a fost imediat în Duhul (compară cu Apocalipsa 4.2). Dar despre noi ar trebui să se spună uneori că ne-am întors „imediat” în vechea noastră natură.

Îmi amintesc că un frate mai în vârstă și serios ne-a spus odată, la o întâlnire, că a fost de multe ori în case foarte diferite, iar în unele dintre ele a văzut pe pereți texte biblice frumoase și potrivite; dar nicăieri nu văzuse vreodată zicala: „Bine faci că te mânie?”. Spunând acest lucru, el a exprimat faptul că ea ar fi o afirmație destul de practică pentru multe case. El spunea că, atunci când izbucnește mânia, te-ai putea așeza în fața ei și astfel se poate recăpăta mai repede echilibrul interior necesar.

În Efeseni 4, unde suntem îndemnați să nu păcătuim dacă suntem mânioși pe bună dreptate pe rău, se mai scrie în același timp: „Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi” (Efeseni 4.31). Aceasta este o dovadă că există două

feluri de mânie, o mânie dreaptă și o mânie care nu Îi place lui Dumnezeu. O astfel de mânie, ca cea care a ieșit din Iona, trebuie să fie departe de noi.

De câte ori nu lăsăm ca nimic să vină peste noi și peste părerile noastre! Cu câtă înflăcărare ne apărăm până în ultima clipă, când ni se face nedreptate aparentă! Pe de altă parte, atunci când Evanghelia sau Persoana Domnului sunt atacate, putem să tăcem. La Pavel a fost invers. Când a fost atacat personal, a preferat să tacă. Pe de altă parte, atunci când Stăpânul său a fost atacat, oricât de puțin, el a luptat pentru El cu foc și zel.

Cum este la noi în această privință? Este mânia noastră, atunci când suntem furioși, dreaptă? O, cât de adânc trebuie să ne lovească o astfel de întrebare, dacă, de exemplu, o mânie nedreaptă ne stăpânește. Dar poate că ai experimentat deja la tine însuși că atunci, oricât de ciudat ar suna, o astfel de întrebare pătrunzătoare nu găsește nicio intrare la tine. Nu a fost la fel cu Iona? La mânie nu se ascultă cu ușurință întrebarea bine intenționată; se acționează cum nu se cuvine și se răspunde cum nu se cuvine. Și totuși, astfel de întrebări sunt foarte necesare. Starea noastră este dezvăluită de ele. Suntem adesea atât de încăpățânați.

„Unde ești?” Aceasta este prima întrebare pe care o găsim din partea lui Dumnezeu în Biblie (Geneza 3.9). „Unde este fratele tău Abel?” Aceasta este a doua întrebare (Geneza 4.9). De unde vii? Unde te duci? Ce faci aici? Astfel de întrebări ne pot fi adresate și nouă. Ferice de noi dacă nu ne apărăm atunci când Dumnezeu trebuie să vină la noi cu astfel de întrebări, ci Îl ascultăm și ne mărturisim vinovăția. Pentru că, dacă nu ascultăm, Dumnezeu are încă alte căi și mijloace pentru a ne arăta clar răul făcut. Dar atunci durează mai mult și este mult mai dureros.

*

Ați observat diferența dintre cele două rugăciuni ale lui Iona (capitolele 2 și 4)? Prima rugăciune spune: „Iona s-a rugat Domnului, *Dumnezeul său*”. A doua: „S-a rugat Domnului”. Deci a doua oară nu mai spune „Dumnezeului său”. El se certa cu Domnul, Cel Preaînalt. Iona nu a vrut ca cetatea Ninive să fie salvată. El nu putea suporta să vadă mila arătată față de cetatea cea rea. El prefera să moară.

Nu vă întrebați cu mine: „Este acesta un profet, un credincios?” Nu voi îndrăzni să afirm acest lucru, deși este profund dureros că o astfel de stare a inimii poate fie întâlnită la un „om al lui Dumnezeu”. Iată, tocmai acest lucru este atât de minunat în Sfânta Scriptură, că păcatul nu este niciodată ascuns sub o haină frumoasă; ba chiar nici măcar calitățile rele nu sunt trecute cu vederea în biografiile divine. Dumnezeu nu cruță pe nimeni.

Iona s-a împietrit în îndreptățirea sa. Când un astfel de lucru se întâmplă cu cineva, când conștiința harului dispare și există doar un sentiment de condamnare, există puține speranțe de restaurare. Atunci Dumnezeu trebuie să intervină printr-o școală dură pentru a-i aduce pe cei nespirtuali la înțelegere. Într-o astfel de stare, totul este privit și judecat în mod greșit. Chiar și Dumnezeu este înțeles greșit, deși am putea crede că, până la urmă, El ar trebui să fie de acord cu gândurile noastre, pentru că noi credem că avem dreptate.

„Știam că ești un Dumnezeu milos și îndurător, încet la mânie și de o mare bunătate și Te întorci de la rău”. Aceasta a fost ultima parte a celei de-a doua rugăciuni a profetului. Nu conținea oare adevăruri prețioase? Dar dacă acestea ar fi fost vii în inima lui, și dacă nu l-ar fi stăpânit mândria și iubirea de sine, nu ar fi rostit prima parte a acestei rugăciuni. Atunci nu s-ar fi mâniat. Mai degrabă, ar fi mulțumit și l-ar fi laudat pe Dumnezeu că a avut milă de marea cetate și că l-a folosit pe el, servitorul nevrednic, pentru această lucrare.

Știți cum s-a ajuns la toate acestea? Iona nu s-a dus la Ninive cu o inimă milostivă pentru a oferi îndurare divină, ci cu o inimă arogantă pentru a proclama judecata. El s-a mulțumit să anunțe în Numele lui Dumnezeu pedeapsa pe care acești oameni răi o meritau din plin.

Dar el însuși? Oare nu se mai gândea la cum fusese el însuși? Oare nu-i era milă de ceilalți, care urmau să piară în curând, așa cum aproape era să piară el?

În exercitarea disciplinei, justețea unui lucru trebuie să fie întotdeauna subordonată principiului divin conform căruia totul trebuie să fie spre mântuire. Și toți cei care exercită disciplina nu ar trebui să uite niciodată ceea ce sunt ei înșiși și ar trebui să manifeste o dispoziție binevoitoare.

Se poate întâmpla uneori ca Dumnezeu să lucreze și să intervină la oamenii despre care nu am îndrăznit să credem că ei vor auzi. Și atunci când vine o schimbare, fie că este vorba de convertirea unui necredincios, fie de pocăința și restaurarea unui credincios apostat, nu trebuie să fim reținuți, ci trebuie să le venim în întâmpinare și să le întindem mâna. Atunci vom vedea și ce a făcut dragostea milostivă a lui Dumnezeu.

*

Oare Iona nu învățase nimic? Cu siguranță, el a învățat ceva în măsura în care a mers la Ninive în ascultare de a doua poruncă a Domnului și a transmis mesajul lui Dumnezeu. Este adevărat, el a avut un alt drum decât acela pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru el. Acest lucru el l-a condamnat și l-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu. Dar nu a mers mai departe de atât. Ar fi trebuit să recunoască rădăcina răului și să se întrebe: „Cum am putut să cad în această tristă neascultare?”. Atunci ar fi văzut atitudinea tristă a inimii sale și ar fi expus totul fără rezerve înaintea feței Domnului.

Avem toate motivele să presupunem că Iona a ajuns până la urmă la o condamnare de sine completă. O putem deduce din faptul că Iona îl lasă pe Dumnezeu să aibă ultimul cuvânt în cartea sa. Este ca și cum, copleșit de revelația gândurilor lui Dumnezeu și de marea Sa iubire pentru noi, creaturi care greșesc, el s-a retras rușinat. Am putea pune la finalul cărții: „Cuvintele lui Iona s-au terminat”.

O, cum va fi devenit el mic în fața lui Dumnezeu și își va fi condamnat felul său de gândire rău! De altfel aceasta nu s-a întâmplat atât de repede. Doar pe o cale lungă, așa cum am văzut-o mai sus, a trebuit să ajungă să își cunoască inima rea.

Știți că în cartea Deuteronom se spune că Domnul a lăsat pe poporul Său să flămânzească și să înseteze pentru a descoperi gândurile inimii lui (compară cu Deuteronomul 8.2-3). Dumnezeu nu face nimic greșit și nici nu provoacă nimic rău; dimpotrivă, El îngăduie ca tot felul de necazuri să vină peste noi, pentru ca noi să recunoaștem ceea ce nu este bun în noi. Poate că ne credeam blânzi, dar când am fost puși la încercare, a ieșit la iveală dispoziția opusă. Poate că ne-am crezut evlavioși, dar prin încercări am ajuns să ne dăm seama că ne iubeam pe noi înșine mai mult decât pe Dumnezeu.

Trebuie găsită rădăcina. Nu doar mânia, nu, cauza mâniei trebuie descoperită; nu doar îndreptățirea de sine, ci și motivul îngâmfwării noastre trebuie să fie descoperit. Iona, din câte putem citi despre el, nu a ținut cont de acest lucru. El nu ajunsese mai departe decât la condamnarea neascultării sale. Acum Dumnezeu îl lasă să vadă cum s-a ajuns la această neascultare și îl lasă pe Iona însuși să pună cuțitul în locul bolnav.

Da, Iona, vei vedea și mai târziu vei cunoaște cu bucurie că Dumnezeu este un Dumnezeu milostiv și plin de îndurare, un Dumnezeu care Se întoarce de la rău.

*

Iona s-a așezat, la est de cetate, pe un munte. Acolo are o priveliște bună. Dar chiar și cea mai frumoasă priveliște nu poate fi savurată dacă inima nu este fericită. Iona și-a făcut acolo un foișor pentru a avea puțină umbră. Se pare că foișorul să nu fi oferit suficientă protecție împotriva razelor arzătoare ale soarelui. Dumnezeu a știut și a trimis ceva mai bun. În câteva ore a răsărit un copac miraculos care a aruncat umbra sa înviorătoare pe capul lui Iona.

În ebraică, pentru arborele miraculos se folosește cuvântul „kikajon”, care înseamnă probabil o plantă de ricin, o plantă foarte răspândită în Palestina. Miracolul a constat în faptul că Creatorul, a cărui creație în sine este un miracol atât de mare, și-a arătat din nou puterea creatoare și a permis ca această plantă să răsară aici, cu o boltă de frunze. Copacul miraculos trebuia să slujească robului Său și să-l izbăvească de nemulțumirea lui.

Am observat noi că Dumnezeu nu se gândește să-l pedepsească pe Iona? Noi, ca și prietenii lui Iov, ne gândim întotdeauna mai întâi la pedeapsă. De aceea suntem adesea niște mângâietori atât de penibili. Citim aici că Dumnezeu a vrut să-l elibereze pe Iona de nemulțumirea sa.

Iona, deci, s-a bucurat foarte mult de copacul minune. Nu pentru că Dumnezeu a fost atât de milostiv, ci pentru că i-a fost atât de bine. Și noi suntem în pericol de a ne gândi doar la confortul nostru și la propria noastră binecuvântare, în loc să fim preocupați de bunăstarea altora și de ceea ce este pe placul inimii lui Dumnezeu.

Iona s-a bucurat foarte mult. Dar bucuria lui a fost de scurtă durată. Pentru că același Dumnezeu care l-a înviorat știa de asemenea că este bine și necesar să-i ia din nou această înviorare, pentru ca prin aceasta să-l ajute lăuntric. El, care intervenise de atâtea ori în mod

minunat în viața lui Iona, a poruncit ca în ziua următoare un vierme să înțepe copacul miraculos, astfel încât acesta să se usuce. Și când Dumnezeu a trimis și un vânt din răsărit arzător și soarele a înțepat capul lui Iona, acesta s-a prăbușit obosit.

Vedem cu adorare puterea miraculoasă a lui Dumnezeu aici și stăm admirând liniștiți în fața faptei Sale.

Dar Iona s-a mâniat din nou. Era Dumnezeu întotdeauna împotriva lui? Oare nu i-a permis odată puțină umbră în timp ce a cruțat de la distrugere cetatea Ninive, care se afla liniștită la poalele munților?

Din nou ar vrea să moară. Dar, să observăm bine, Iona nu-și ia viața, așa cum nu și-a luat-o nici prima dată. El este un credincios. Și totuși, el dorește ca viața lui să se sfârșească, nu pentru a intra în glorie, ci pentru faptul că totul este împotriva lui, îl face să dispere.

Dar acum Domnul vine la el și, în bunătatea Sa minunată și plină de blândețe, îi dă cea mai profundă și mai plăcută muștrare și învățătură. Iona își uitase cămăruța. Dumnezeu i-o pregătise în pântecul peștelui, iar acum era din nou singur cu El lângă pomul miraculos uscat.

Natanael și-a găsit cămăruța sub smochin. Acolo se ruga pentru poporul său; avea o „fereastră deschisă” către Ierusalim. În curând se va vedea că Stăpânul îl văzuse acolo și îl chema la Sine pentru a i se revela într-un mod glorios.

Dar sub pomul miraculos, ca și sub tufa de ricin, stă un suflet nemulțumit, descurajat. Atât Iona, cât și Ilie au nevoie să fie instruiți de Dumnezeu.

Dumnezeu l-a întrebat pe Iona dacă avea dreptate să se mânie din cauza copacului miraculos. Acum Dumnezeu se apropie mai mult și îi spune profetului morocănos: „Ție ți-a fost milă de planta pentru care n-ai muncit, nici n-ai făcut-o să crească; ea într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Eu nu trebuia să Mă îndur de Ninive, cetatea cea mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni care nu știu să deosebească dreapta lor de stânga lor, și multe vite?”. (Iona 4.10-11).

La aceste cuvinte profetul nu are niciun răspuns. Nu era bucuria profetului în fața pomului miraculos o slabă imagine a bucuriei Domnului în fața lucrărilor mâinilor Sale, fie că sunt în Ninive, în Ierusalim sau în altă parte? Iona este condamnat de propria sa gură, când el însuși se bucurase de umbra copacului miraculos.

Un cuvânt prețios și semnificativ al Domnului este cel cu care se încheie cartea lui Iona. Adesea, un „copac miraculos” trebuie să se ofilească pentru a îndepărta mulțumirea de sine a cuiva. De multe ori, cineva trebuie determinat să înceteze să se mai laude cu privilegiile sale, care, până la urmă, nu sunt meritul său, ci dovezi ale harului lui Dumnezeu.

Iona a avut parte de harul lui Dumnezeu în pântecul peștelui. Acum, Dumnezeu i s-a revelat într-un mod diferit. În interiorul peștelui văzuse salvarea Domnului, de care el însuși avea

atâta nevoie. El a văzut o salvare care se întindea de la cele mai înalte înălțimi ale cerului până la cele mai adânci adâncuri ale mării, redând libertatea captivului care se afla sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Pomul miraculos uscat, ca și parabolele din Luca 15, l-a învățat că Creatorul întregului pământ, căruia îi aparțin vitele de pe o mie de munți, atât în Asiria, cât și în Iudeea, Îi face plăcere să salveze ceea ce altfel ar trebui să cadă în pieire. Cât de bucuros se îndură El când vede că există pocăință și convertire. Pretutindeni El este mulțumit de cel care se teme de El și lucrează în dreptate.

Cel care este mai mult decât Iona, atunci când a umblat pe pământ, a proclamat și a arătat perfect acest lucru. Cu adevărat, El este Mântuitorul lumii.

O, este-o veșnică-ndurare,
De necuprins aicea jos,
A celui care cu iubire
Se-upleacă spre cel păcătos;
De moarte este el scăpat
Și în spre slavă, sus purtat.

Noi nu vom merge la pierzare,
Căci Dumnezeu a vrut așa;
De-aceea ne-a trimis pe Fiul,
Ce-apoi S-a-ntors în Slava Sa.
Azi de la tronul lui de har,
Prin Fiul Său revarsă har.

Ce har măreț, ce poate șterge
Prin sânge sfânt orice păcat!
Și azi oricui i se vestește
Iertarea, pacea, ce ne-a dat.
Azi, mântuirea e în dar.
O, ce timp minunat de har!